

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.
To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.

To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.

To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.

To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.

To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.
CHUNDICOLLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.
POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
MANIPY—Mr. J. EVARTS.
BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
NEGOMBO—Mr. C. PERRA.
KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.
MADURA—Rev. H. CHERRY.
DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

பொத்தந்தருவாகிய

அ.சு.வ.கோ.ச.ர்.செய்த

வச்சிராகுசி.

இன்னும் ஓரோ மாதத்திற் றேன்றுங் கனிகளேல் லாம் ஒருவகையேயன்றிப் பலவகையல்ல. அத்தி பலா முதலிய மாங்களிலே சிலகனிகள் கோப்பிலும் சிலகனிகள் சிணகளிலும் சிலகனிகள் கவரிலும் சிலகனிகள் அடியிலும் பழுத்தாலும் எல்லாம் ஓரோ மாதத்திற் பழுத்தபடியிலும் ஓர்இனமேன்றே சொல்லப் படுவதன்றி இது பிராமணப்பழம் இது சத்திரியப் பழம் இது வசியப் பழம் இது சூத்திரப் பழம் என்று சொல்லப்படுவதில்லையே வெவ்வேறிடங்களிலே பழுத்தபடியிலும் அவைகளுக்கரசியல் ஏதேனும் பேதமுண்டோ இல்லவையே இவ்வண்ணமே மறுவுந் ஓரோ பிறாவினிடத்துத் தோன்றிப்படியிலும் அவர்க ளுக்குள்ளே யாதோரு பேதமில்ல.

மேலும் பிராமணன் பிராமணின் வாயினின்றும் தோ ன்றானாகில் பிராமணத்தையெங்கே தோன்றினான் அ வரும் வாயிலே தோன்றினானே பிரகளாகில் ஐயை யோ அவன் அவனுக்குச் சகோதரியாமே அப்படியா னால் சமஸ்த மனதரும் மகாபாதகமேன்றே யறுதியி டும் சகோதரிகமனமேன்னும் தோஷமுண்டாமே இ தனுல் நீங்கள் பிராமணத்துவமே சீரோட்டமேன்று சாதிக்கும் சாதனை நாம்மாமே.

நாம் உண்மையாய் ஆராய்க் காலத்து இந்நான்று சாதிபேதமும் அவாவருக்குரியகனம் பேதத்தினுலன் றி சேனம் பேதத்தினுல் உண்டானதல்லவேன்பது சத்தியம். இவ்வண்ணமே வைசம்பாயணனோன்னு ம் மகா முனிவர்தாம் புத்திரர் வினுவிய வினக்கனக் குத்தாங் கொடுத்திருக்கிறார். அவை மகாபாதத்திந் ன்று எடுத்துக்காட்டிய மேல்வரும் பிராமணங்களிற் கண்டுகொள்க.

பாண்டு புத்திரரும் விதவசீரோமணியும் ஆகிய தரு மர் வைசம்பாயண முனிவரைச் சமீபித்து இருகைகு வித்து வணங்கிப் பிராமணனொன்வர்கள் யாவர் பிரா மணத்துவத்துக்குரிய லட்சணமேனான். இதை நா ன் அறிய மிகவும் அபேட்சையாய் இருக்கிறேன்.

VAJRA SUCHI,

OR THE

ORIGINAL DIVINE INSTITUTION OF CASTE.

Let it also be considered, that it is in this case as in that of fruit produced from one and the same tree, in which there is no difference whatever observable; as in the instances of the fig tree (*Ficus glomerata*) and the Jack, (*Artocarpus integrifolia*); some of the fruit of which two species of tree grows on the branches, some on the stem, some at the forkings of the branches, while some springs from the root or bottom of the trees, yet is there no difference in the quality of all the fruit so variously produced; nor can it be said, this is the Brahmin fruit, that the Khyatria; yonder is the Vaishya, and here the Shudra fruit; why? because it all grows on the same tree. So also, is there no essential difference among men, just because all are alike the offspring of one common progenitor.

Besides, in any other conclusion, the foul reproach of incest must certainly attach to you all. For, if the Brahmin man arose from the mouth of Brahma, whence came the Brahmini, his wife? If you say from the mouth also: alas! alas! why then you aver that she is his sister! and so you at once confound all distinctions of pure and incestuous in sexual intercourse, contrary to the common sense and to all the usages of mankind. Therefore, your alleged superiority of the Brahmin class falls at once to the ground.

The truth is, that the four classes, or castes, originated solely in the distinctions of trades or occupations; and so it is stated by the sage Vashampayana, in reply to the enquiries of king Tudhishtir, as detailed in the following passages of the Mahabharata.—“The celebrated son of Pandu, the learned Tudhishtir, approaching the sage Vashampayana, with hands respectfully joined, enquired—Who are those called Brahmins, and what is the distinguishing mark of Brahminity? Be pleased to explain it to me; I much wish to learn. Vashampayana answered—The first mark of the Brahmin is that he is endued with untrifling patience and other virtues, is void of arrogance and sensual desire, and injures no sentient being; the second that he appropriates not to himself any thing the property of another, whether he find it on the road-side or in a dwelling, unless it be duly given to him; the third, that he has abandoned all malignancy of disposition, is destitute of selfish desire and of secularity, and is always independent of the sensual instinct; the fourth, that whether born of goddess, of woman or of brute mother, he ever abstains from sexual indulgence; the fifth, that he cultivates these five virtues,—truth, purity, the subjugation of the senses, pity and kindness to all creatures, and austere devotion: the man who has these five marks, he is the twice-born, him I declare to be the true Brahmin; all others, O Tudhishtir, are Shudras. A Brahmin is not such by descent, or birth, or by works of merit, and if even a chandal, or outcast, so regarded, but practise the duties of his condition, he is a Brahmin, son of Kunte. This entire world, O King! was formerly overspread by men of one caste; till from the varieties of occupation and profession, a distinction of four castes, or classes, came into use.” The sage went on say—

“Yet all are alike born of women and mortal; all subject to the same necessities of nature; all possessed of the same senses, intelligence and passions, exercised on the same objects; wherefore, excellency of disposition, or character, and the virtues alone constitute the true Brahmin. The Shudra, if possessed of a virtuous disposition and excellent qualities, becomes a Brahmin: while the Brahmin by birth, if he be destitute of goodness and neglect the duties proper to his station, is even inferior to the Shudra.

The following is also the language of Vashampayana. “To him, O Tudhishtir, even though a Shudra, who has crossed safely over the boisterous sea of the passions, and senses, great unmeasured gifts be presented as to a Brahmin; for not caste or birth, O king, but the virtues that promote universal happiness, are to be esteemed. He whose object in living is to acquire virtue, whose life is devoted to the welfare of others, who day and night practises illustrious deeds—him the gods esteem a Brahmin indeed. Those who abandon houses and home, who are perpetually aiming at and seeking salvation, or absorption, being without desire for any sensual gratification, they, son of Kunti, they are Brahmins. Harmlessness that injures no sentient creature, absence of all selfishness, the forsaking of all improper conduct, cessation from all passion and envy, these are the marks of the Brahmin. Patience, mercy, self-control, liberality, truth, purity, constant recollection of the divine law, indifference or worldly objects, divine wisdom, eminence in general knowledge—these are signs of the true Brahmin. O Tudhishtir! He is the twice-born who but practises these and is well disciplined in self-government, even though he may know nothing beyond the mere Gayatri, though he have not read any one of the four Veds, though he eat every thing, and trade in every thing! So happy a state in futurity as his, who but for a single night performs the service required of a Brahmachari, or religious student, other men attain not even by a thousand sacrifices!”

“Again—He who has gone through the study of all the Veds, has been initiated at all the celebrated places of pilgrimage is liberated from sensuality, and practises meritorious deeds—him, the gods regard as a true Brahmin. And he, when he shall have reached a state in which he commits no sin, by thought, word or act, and perpetrates no deed injurious to any animated creature,—shall assuredly obtain Brahma! i.e., shall melt away into Universal Spirit, and cease to transmi-grate!

What we have above written is simply designed to remove the mental darkness of delusion from the weakened understandings of all self-called Brahmins. If what we have said be just and true, then let the well-disposed amongst such receive and apply it; if it be unfounded, then (but then only) let them reject it!

Written at the feet of the holy sage Ashwa Goshal! (FINIS.)

அதையெனக்கருளிச்செய்யவோண்டுமேன்றுவினா வவைசம்பாயணர் தருமரை நோக்கிப் பிராமணத்துவத் துக்குரிய இலட்சணம் ஐந்து. அவற்றுள் சாந்தம் முதலிய நற்குணங்களுவற்றையும் அடைந்து அகங்காரம் காமமுதலிய துர்க்குணங்களுவற்றையுந் நீங்கியாதோரு பிராமணச் சேதம் செய்யாதிருப்பதேமுதல் இலட்சணம். வழியிலேனும் வீட்டிலேனும் தான்கண்ட பிறனுடைய பொருளை அபகரித்துக்கொள் ளாதிருப்பதே இரண்டாம் இலட்சணம். துறாதும் லோபமம்மதை செய்ச்சை என்னுமிவைகளை நீங்கியிருப்பதே மூன்றாம் இலட்சணம். நற்சாமிருக்க ளுக்குள் எங்கேபிறந்தாலும் சதாநாலும் மைதுனத் திற்ற விடக்கிற்பதே நான்காம் இலட்சணம். சத் தியம் சத்தம் இந்நீரிய நீக்காகம் சீவகாருண்யம் தவ மேன்னும் இவ்வைந்தையுமுடையவையுந் பிறப்பதே ஐந்தாமல் இலட்சணம். தருமரோ இவ்வைந்துலட்சணங் களையும் உடையவனே இருப்பிறப்பான், அவனே சத்தியப் பிராமணன், மற்றவர்கள் எல்லாருந் சூத் திராதுவத்தினாலேனும் சாதியினாலேனும் கிரியையினாலேனும் ஒருவன்பிராமணனாதல் கூடாது. சண்டாள னுயினும் தன்னிலைமைக்கேற்பத்தன்கடமைகளை நிறைவேற்றுவானுயின் அவனே பிராமணன் மகாரா சாவே அத்திகாலத்திலே இவ்வுலகத்திலுள்ள சமஸ தரும் ஏகவருணமாகவே இருந்தார்கள் பின்வாவாக் கன்மபேதங்களினாலே நான்தவருணப் பேதமுண் டாயின.

இஸ்திரியிடத்தில் உற்பவிக்கும் சமஸதரும் சேன ன மாணங்களுலே சமமாய் இருக்கிறார்கள். சகல ரும் மலமுத்திர விசாக்கம்பண்ணுகிறார்கள். சகல ரும் சமேந்திரிய எகெந்திரியாய் இருக்கிறார்கள். இ தலால் சசீலம் சதணம் சகிர்த்தியம் என்னும் இ வைகளை உடையவனே பிராமணன் சூத்திரானென் னப்படுகிறவன்இதத்திலும் சசீல சர்க்குணங்களுந் தால் அவனும் பிராமணனாவான். சேனனத்திலே பிராமணனென்னப் படுகிறவனும் தன்னிலைமைக் கேற்ற கடமைகளை நிறைவேற்றாமல் துர்க்குணனா யிருப்பானாகில் அவன் சூத்திரனும் நீசனாவான்.

தருமரோ சூத்திரானுயினும் பஞ்சேந்திரியக் கடலைக் கடந்தவன்பிராமணனவன்போலத்தானங்களைப்பேற யோக்கியனாவான். மகாராசனேதவத்தையும் சாதியை யுமல்ல யாவருக்கும் நன்மையை விளைக்கும் சர்க்கு ணத்தையேமேன்மைப்படுத்தவேண்டும். சர்க்குண த்தைநாடிப்பிறருக்கு நன்மைசெய்து அகோரத்திராம் சர்க்கரும்ங்களைப் பண்ணுவவனையேதேவர்களும் பிராமணனென்றே மதிக்கிறார்கள். கிரகஸ்தாசீராமத் தைவனேத்து முத்திரேயையநாடிக்கர்மாதிகளுக்கக ப்படாமல் இருப்பவர்களை பிராமணர்கள். பிராமணச் சேதம் செய்யாமலும் லோபமில்லாமலும் செய்யத் தகாத கிர்த்தியங்களைச் செய்யாமலும் இராகத்துவே சம் முதலிய துர்க்குணங்களை அடையாமலும் இருப் பதே பிராமணர்களுக்குரிய லட்சணம். சமம் தயை தமம் தானம் சத்தியம் சத்தம் சுருதி ஞானம் பிராம ணனம் வித்தைஞானம் என்னுமிவைகளே சத்தி யபிராமணத்துவத்துக்குரிய லட்சணம். தருமரோ யத்திரியைவன்றி வேறென்றும் அறியாந்நாலும் ச துர்வேதங்களில் ஒன்றையுந் கற்றறியாதிருந்தாலும் எந்தெந்தப் போசனங்களைப் புசித்தாலும் எந்தெந் த விவகாரங்களிலுட்பட்டாலும் இந்நீரியதமனம்செ ய்து மேற்சொல்லிய சர்க்குண சர்க்கரும்ங்களை அ டைந்திருப்பவனே இருப்பிறப்பான். பிராமசாரி ஓரிா மாதிராம் செய்யும் ஆசாத்தினால் அவன்பேறும் ஆ னந்தத்தைப் பிறர் ஆயிபலிதானங்களாலும் பேறமு டியாதே.

நாலுவேதங்களையும் அப்பியாசித்துத் தீர்த்தபாத்தி ணைப்பன்னச் சிவஸ்துத்தனய்த் தர்மசாரங்களைச் செய்பவனாவனே அவனே சத்தியப் பிராமணனெ ன்று தேவர்களும் மதிக்கிறார்கள். மனோவாக்குக்கா யங்களினால் யாதோரு பாவமுந் செய்யாமலும் பிறரு க்குத்தீமை விளைக்காமலும் இருக்கும் நன்னிலையி ல் நிற்பவனே பிராமசோநுபமாவான் என்றருளிச்செ ய்தார்.

தங்கவாத்தாமே பிராமணனொன்று சொல்லித்திரிப் வர்களுடைய அகத்திருளாகிய அஞ்ஞானத்தை ஒட் டும்படி மேற்கூறிய வாக்கியங்களை வசனத்தேன். அவ்வாக்கியங்களுக்குத்தீயமென்று கண்டால் கிரிக் துக்கொள்ளுங்கள், அல்லாதிருந்தாற்றள்ளிவிடுங்கள். பிராமசாரியாகிய அசுவகோசருடைய சிறீபாதசம் பத்தில் இருந்தேமுத்ய கிரந்தமது.

வச்சிராகுசி சமப்பதிபெற்றது.

வாத்தரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

உய்யும். அத்தியாயம்.

உலேம்ஸ் என்னுஞ் சங்கத்தாருக்கு முன் லூத்தர் நீன்றுவரும்போது அவரை வழியிற் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில் வைத்தது.

துருமுகம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் பதினேழாம் தேதி பின்னோம் நாலுமணிபோல, லூத்தர் அத்தியுத்த மத்திய மகத்துவம் தங்கிய இராசாதிாசனுடைய வும் மற்றுமீதச் சிப்பாத்தித்துத்தியோகநேமாதிகாரிக ளுடையவுஞ் சமூகத்திலவந்துதோற்றவேண்டுமென் று இராச்சியபாத்தின் கட்டியகான் அன்றுகாலம் பெற அவருக்கொரு கட்டளை அனுப்பினதிலுல் அவர் தனக்குக் கிடைத்த கட்டளைப்படி, இறைவனு டைய கட்டியகானுடையவும் யுத்தகாரியல்தனு டையவுந் துணையெக்கோண்டு அவர்களுடன் கூடி ப்போனார். அவர் போகப்போக, அவரைச் சூழ அனே கமாயிம் பேர்வந்துகூடித் தெருக்களை நெருக்கினதி லுல் லூத்தருடைய காரியங்களை வியாச்சியம் பண் ணும்போருட்டு நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்க ளெல்லோருஞ் சங்கம் கூடும் வீட்டுக்குட்சென்று கோள்ளக்கூடாததினல், மறுபேருடைய வீட்டுக்குள் ளாலும், தோட்டங்கள் வழியாகவும், வீட்டிற் கோடி யைச் சுற்றிக்கொண்டும் சங்க வீட்டுக்குட் பிாவேச் சிக்கச் சம்பவித்தது. அவ்வீட்டிலும் சனங்கள் வந் துவாசம், வெவ்விடலாம் நீர்ப்பிணர்கள். சருமா னியா, இத்தாலியா, இஸ்பானியா, இன்னும் பற்பலசா தியாரில் ஐயாயிம்பேருக்கத்தமான பேர் முற்சாவல், நுனாவாயில் முதலிய இடங்களிலெல்லாம் வந்து நீ ன்று பாப்புவின்னிகாத்ததுவத்தை அஞ்சா நெஞ்சுடன் மீறிச் சருமாள்தேயத்தின்றைவர்களுக்கு முன்ன ன்று தன்பேச்சை நிறுத்தப்பார்த்த லூத்தரை வெகு அதிசயத்துடன் மகா ஆவலாய் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். சங்கங்கூடும் வீட்டின் கதவுகளால் லாம் துறப்பட்டிருந்தன. லூத்தரோவென்றும், ஐந்தாம் மார்ச்சில் இறைவனுடையவும், அவர் சகோதரானு கிய பேடினாத்தென்னும் பேரினையுடைய சீரோட்டி யுக் என்ற படைத்தலைவனுடையவும், இராச்சியபா ர்த்து, கூ. உத்தியோகநேமாதிகாரிகளுடையவும், உச. டியுக் என்ற பட்டத்தலைவர்களுடையவும், மாக்கி ரேவிலென்ற படைத்தலைவர்கள் எட்டுப்பேருடைய வும், முப்பது குருக்கள்மாருடையவும், பிறன்ஸ், இ ங்கல்லாந்து சீமைகளிலிருந்துனுப்பப்பட்ட ஏழுஇராசா திகாத்தானுத்திகளுடையவுஞ் சமூகத்தில் லூத்தர் வந்து தோற்றினார். இன்னும், பத்துப் பட்டினங்க ளிருந்துனுப்பப்பட்ட பிரதிகாவலரும், சிற்துஇராசாக்க ளும், அனேக படைத்தலைவர்களும் எல்லாருங் கூ டி, உ.ம. போளவுக்கு இருந்தார்கள். லூத்தரைப்போ லவேறெருவனும் இவ்வித மகத்தான இராச சபை க்கு முன்னொருக்காலம்வந்து தோற்றினதில்லை. லூ த்தர் இச்சங்கத்ததிபதிகளைக்கண்டு, சற்றே பயந்து மின்ன துத்தன்புக்கொண்டார் அந்நோம் அவான் டை நின்ற இராசகுமாரர்களில் ஒருவர் அவருடைய தத்தன்புபை கண்டு, “சரித்திரமாத்நிங் கொன்று ஐத்தமத்தைக் கொல்லச் சற்றுந் திராணியற்றவர்க ளைக்கச் சற்றும் அஞ்சவேண்டாம்” என்று அவரு டைய காதுக்குள்ளே சொன்னார். இன்னுமொருவ ர் காதுக்குட் சொன்னதாவது—“நீங்கள் இராச சமூ கத்தில் நிற்கும்போது, நீங்களேதைப் பேசவேண் டுவதோ அதை உங்கள் பிதாவின் ஆவியானவர் அந் நோம் உங்களுக்குப் போதிவிப்பார்” என்றார். சங் கம் பாரிக்கவந்தவர்களுஞ் சங்கத்ததிபர்களுந் தாங் கள் பேசவேண்டியவைகளை ஒருவரொருவருடன் பேசியோழிந்தபோது, யோன் ஏக் என்னும் பேரையு டைய தலைவனேழம்பி நீன்று முதல் இலத்தீன் பா லையிலும், தீரும்ப சேமன் பாலையிலுமதைத்தா வது—

மடுத்தீனு லூத்தரோ, சகலாலும் வெற்றிகொள்ள முடியாதஇராசாதிாசனுவர், பரிசுத்த ரோமானு இரா ச்சியபாத்தின் தலைவர்களுடைய புத்தி போதவன யைக்கொண்டு, பின்னல் வரும் வினாக்களுக்கு வி டை வீடுக்கும்பெருந்மேமைத் தமது சிங்கசனத் துக்கு முன்னமைத்திருக்கிறார். அக் கேள்விகளைய ன—முதலாவது, இப்பிரபந்தங்களணத்திற்கும் ஆக் கியோன் நீர்தானேன்றேப்புக்கொள்ளுகிறீர்?— அ ல்லது நீரல்லவேன்கிறீர்! இரண்டாவது, இப் புத் தங்குகளிலிடங்கிய உள்துறையானவைகளைத் திக் காமப்பண்ணத் தயாராயிருக்கிறீர்! என்று கேட்டான்.

இக்கேள்விக்கு லூத்தர் முதல் இலத்தீனு பாலையி லும், தீரும்பச் சேமன் பாலையிலும் பகர்ந்த உத்த ராவது—நீர் எடுத்துக்கேட்ட இருபத்தொரு பிரபந்த ங்களுக்குமாகியோன் கொடுத்தான். நீர்கேட்ட இரண் டாவதுகேள்விக்குத்தாம் நீரெக்கிறுத்தருக்கெனக்குத் தய வுபண்ணிக் கொஞ்சநோமத்தந்தால் அதற்கு நான்மறு மொழி கொடுப்பேனென்று லூத்தர் கேட்டபோது

A few Chapters from the Life of Luther. CHAPTER XXIII.

Luther before the Diet of Worms—His abduction and imprisonment on his return.

On the morning of the 17th of April 1521, the hereditary Marshal of the Empire cited Luther to appear at four o'clock in the afternoon in presence of his Imperial Majesty and of the States of the Empire. At the appointed time he set out under the conduct of the Emperor's Herald and Marshal. The streets were blocked up by the crowd that gathered around him as he advanced and the officers were forced to seek admission to private houses and through gardens and back passages to make their way to the Town Hall where the Diet was met. Here they found all the passages thronged. More than five thousand spectators, German, Italian, Spanish, and of other nations, filled the ante-chambers and window recesses, anxious to obtain a sight of the wonderful Monk who had braved the power of the Pope, and was now to stand in self-defence before the assembled majesty of Germany. The doors of the Hall were opened and Luther found himself in the presence of his majesty Charles V.; the emperor's brother, the arch-duke Ferdinand; six Electors of the Empire; twenty-four Dukes; eight margraves; thirty archbishops, bishops and prelates; seven royal ambassadors, including those of France and England; the Deputies of ten free cities; a number of Princes, Counts and Barons of rank; the Pope's Nuncios—in all two hundred persons. No man had ever before appeared in the presence of so august an assembly. Luther was awed and affected by it. One of the princes who stood near him observing his emotion, whispered in his ear: "Fear not them who are able to kill the body, and cannot destroy the soul;" and another whispered to him: "When you are brought before kings it shall be given to you by the Spirit of your Father what you shall say." When the audience was reduced to silence, the chancellor John Eck arose, and first in Latin and then in German, said:

"Martyn Luther, his sacred and invincible Majesty has cited you before his throne, acting on the opinion and advice of the States of the holy Roman Empire, to require you to answer to these questions. First: Do you acknowledge these writings to have been composed by you?" (The speaker here pointed to about twenty volumes placed on a table in the centre of the hall.) "Secondly: Are you prepared to retract these works and the propositions contained therein, or do you persist in what you have therein advanced?"

Luther answered first in Latin, then in German. With regard to the first, he acknowledged himself the author of the books alluded to; and with regard to the second he craved the indulgence of the Emperor that he might have time to prepare an answer "without offending against the word of God." The Diet gave him till the next day to prepare an answer, on the condition that he should reply by word of mouth and not by writing. Luther retired and by prayer and communion with God endeavored to prepare himself to answer before the assembly according to the Truth of God's word. The next day at 4 o'clock P. M., he was reconducted by the imperial Herald to the Hall of the Diet. When the Emperor and the Princes were ready Luther was admitted. The Chancellor then addressed him, as before, first in Latin, then in German:

"Martyn Luther, you yesterday requested a delay which is now expired. . . . Now therefore answer the inquiry of his Majesty, who has manifested so much indulgence. Are you prepared to defend all that your writings contain, or do you wish to retract any part of them?" Luther answered:

"Most Serene Emperor, and you illustrious Princes and gracious Lord, I appear this day before you in all humility, according to your command, and I implore your Majesty and your august Highnesses, by the mercies of God to listen with favor to the defence of a cause which I am well assured is just and right. I ask pardon if by reason of my ignorance, I am wanting in the manners that befit a court, for I have not been brought up in king's palaces, but in the seclusion of a cloister.

"Two questions were yesterday put to me by his Imperial Majesty: the first, whether I was the author of the books whose titles were read; the second, whether I wished to revoke or defend the doctrine I have taught. I answered the first, and I adhere to that answer.

"As to the second: I have composed writings on very different subjects. I have discussed faith and good works, in a spirit at once so pure, clear and Christian, that even my adversaries themselves, far from finding any thing to censure, confess that these writings are profitable, and deserve to be perused by devout persons.

"I have composed, secondly, certain works against Popery, wherein I have attacked such as by false doctrines, irregular lives and scandalous examples, afflict the Christian world, and ruin the bodies and souls of men.

"In the third and last place, I have written some books against private individuals, who had undertaken to defend the tyranny of Rome by destroying the faith. I freely confess that I may have attacked such persons with more violence than was consistent with my profession as an ecclesiastic.

"Yet, as I am a mere man, and not God, I will defend myself after the example of Jesus Christ, who said: 'If I have spoken evil, bear witness against me.'

சங்கத்தார் அதற்குச் சம்மதித்து, நீர் கொடுக்கவேண்டிய பித்தியுத்தாததை எழுத்துமலமாயல்ல வாய்முலமாய்க் கொடுப்பேனென்று பொருத்தவண்பண்ணிக்கொண்டையொழுல் நாவையளவுக்குமறுமொழிகொடுக்கவும்கிடமளித்திருக்குது—என்றான். உடனே லூத்தரோ தன் அறைக்குட்கென்று கட்டவளைப் பிராந்தித்து அவருடன் ஐக்கமாக, கடவுள் திருவாய் மலர்ந் தருவிய வார்த்தையின்சததியப்படி சங்கத்தாருக்குத் தான் பகாவேண்டிய பித்தியுத்தாததை ஆயத்தப் படுத்த தெண்டித்தார். மற்றுநாட் பின்னோம் நாலு மணிபோலே லூத்தரைத் தீரும்பவும் அந்தக் கட்டி யகான் கூட்டிக்கொண்டு சங்க அறைக்குட் சென் றான். இராசாதிாசனும் மற்றுமாசர்களும் ஆயத்த மானபோது லூத்தரை வாவழைத்தார்கள். லூத்த ர் வந்தபோது, மேற் சொல்லப்பட்ட எக்கென்னுந் தலைவன் முதல் இலத்தீனு பாலையிலுந் தீரும்பச் சருமான்ய பாலையிலும் பேசின பேச்சுவாது:—

மடுத்தீனு லூத்தரோ, நான் கேட்ட இரண்டாவது கேள்விக்கு உத்தரம்விடுக்கிறுத்தருக் கொஞ்ச நோமிடந் தாவேண்டுமென்று கேட்டீர்— அப்படியே கொடுத் தோம். அந்த நோம்முடிந்தாயிற்று. ஆகையால் உனக்கிவ்வளவு நட்பாயிருந்த இராசாதிாசன் கேட்ட கேள்விகளுக்குத்தந்தாய்கொடுகும். உன்னுடைய பிரபந்தங்களணத்துஞ் சத்தியமென்று அவைகளைப் பரி பாலித்து ஸ்தாபிக்கப் போகிறோ? அல்லது அவை கள் அசத்தியமென்று அவைகளைத் திக்காமப்பண் ணப்போகிறோ?—என்றான். அதற்கு லூத்தர் பித்தியுத்தாமாக—அதிகம் உன்னத அசனே, அதிகம் புத்தி சாதாரியமுந் தண்ணையியுள்ள இராசாக்களே, நான்இன்றைக்கு உங்கள் சொற்படி சகலவித ஒடுக்கவணக்கத்தோடும் உங்களுக்கு முன்வந்து நீன்று, நீதியும் நீதானமுள்ள காரியத்தை நான் பரிபாலிக்க துணைந்படியினல் நீங்கள் அதை ஆண்டவனாக் கத்தைக்கொண்டிருக்கீர்சனையாயுற்றுக்கேட்டுப்படி நானுங்களை இரு காழஞ் சாமேற்கொண்டு பிராந்தி க்கிறேன். நான் அச அரண்மனையிலிருந்து பிறந்து வளர்க்கப்படாமல், ஏகாந்த துறவர் வாசத்திலிருந்து பிறந்து வளர்ந்தபடியினல், நான் இராச பழக்கம் பரிசன முதலிய பாங்குகளுக்கு வினோதமாயேது மறிந்தறியாமல் செய்துகொண்டாலதை நீங்கள் மொறுத்தருள் புரியவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொண்டார்.

இராசாதிாசன் நேற்று என்னிடத்தில் இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கிறார். "அந்தப் புத்தகங் களுக்கு ஆக்கியோன் நீர்தானே?" என்றது முதற் கேள்வி. நீர் போதித்துவரும் போதவனையைத் திக்காமப் பண்ணப்போகிறீர்! அல்லது அத்ததைப் பரிபாலித்துத் தாபிக்கப் போகிறீர்? என்றது இரண்டாவது கேள்வி. நான் நேற்று முதற் கேள்விக்கு மறுமொழிசொ ல்லப்போட்டேன். அந்தப் புத்தகங்களை எழுதின வன் நான்தானேன்று இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன்.

இரண்டாவது கேள்விக்கு நான் விடுக்குமுத்தாமாவது—நான் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பற்பல பிரபந்தங்களையெழுதினேன். விசுவாசத்தையுஞ் சற்கிரியைகளையும் பற்றி நான்தினதாம் விஸ்தரித்துப் பேசினேன். அவைகளோ மாசற்றவைகளாயுந் துலாம்பாமுள்ளவைகளாயும் கிறிஸ்தானுசாமுள்ளவைகளாயும் இருக்கின்றன. அவைகள் சகலருக்கும் பயனைக்கொடுக்கத்தகையையுள்ளவைகளேன்றும், சகல தேய்வபத்தர்களாலும் வாசிக்கப்பட அவைகள் தத்தவைகளேன்றும் எனக்குப் பிராண சத்துருக் களாயிருந்தவர்கள்தானுந் கண்டு அவைகளை மெய்ச்சிக்கொண்டதால் அவர்கள் என்மேறிச் சற்றுந் துற்றமுண்டென்றதாகச் சொல்லவில்லை.

இரண்டாவதாக, நான் பாப்பமுத்தத்திற்கு வினோதமாகச் சில பல பிரபந்தங்களையெழுதி அவைகளைக் கொண்டு அவற்றின் அசத்திய போதவனையையும் துருமார் துன்னடையையும் கண்டது அவைகளால் கிறிஸ்தமானவுலகந் துன்பப்படவும் மனிதருடைய தேகம், ஆன்மாவென்பவைகளே சீர்கேட்டழிந்துபோகவுமேதுவாயிற்றென்று கண்டவண்பண்ணினேன்.

கடைசியாக, நான் உத்தியோகஸ்தால்லாத சில பல ஆட்களைப் பற்றியுந் கண்டவண்பண்ணினேன். அவர்களோ விசுவாசத்தை நீக்காகும்பண்ணி ரோமாபுரியின் கொடுங்கோன்மை நிலைக்கப்பண்ணி அத்ததைப் பரிபாலிக்கத் தொடங்கிக்கொண்டார்கள். நான் ஒரு குருவேன்ற உத்தியோகக்கடமைப்பாரிக்கும்தித்திகம் அகோகாமாய் அப்படிப்பட்ட ஆட்களை மீததியாய்க் கண்டவண்பண்ணினதுண்டே.

ஆனாலும் நானே தேய்வமல்ல; உங்களைப் போலோத்த ஓர் மனிதன். நான் தினதப் பேசினுலே ன்ணக் துறித்துச் சாட்சிகொடுங்கள், என்று திருவுளம்பற்றின கிறிஸ்துநாதருடைய முன்மாதிரியைப் பின்பற்றிக்கொண்டு நான் என்னைத்தானே பரிபாலிப்பேன்.

ஆகையால், அதிகமுன்னத இறைவனே, புத்திசாலியுமேத்தப்போருந்திய அரசர்களே, நான் பேசுவதைக் கேட்டும் மேனம் க்கள் கீழ்மக்கள் சகலவரையும் கேட்கிறதாவது, நான் பேசும் பேச்சுக்களும் எழுதின பிப்பந்தங்கள் சகலமும் மோசத் தப்புள்ளவைகளென்று தீர்க்கதரிசிகள், அப்போஸ்தலருடைய எழுத்தின் மூலமாய் எனக்கு அத்தாட்சியாக எடுத்துக்காட்டி என்னைத் துறப்படுத்தினதுண்டாவது, நான் பண்ணிய பிப்பந்தங்களை இச்சுணமே தீக்காரம் பண்ணப்போட்டு அவைகளையெடுத்து நானே சகலருக்கும்முந்தி அக்கீனியிப்போட்டுத் தகனம் பண்ணிச் சாம்பலாக்கப்போடுவேனென்றார்.

அவரிவ்விதமாய்ப் பேசினதைக் கண்டு ஏக் என் பவன் கோபங் கொண்டு உணர்த்துமாற்றாமாவது—“நான் உன்னைக் கேட்ட கேள்விக்குத்தாம் நீ இன்ன மங் கொடுக்கவில்லை. சங்கத்தார் தீர்ப்பை நீ மறுதலித்துக் கேட்கவேண்டியதில்லை. நீ துலாம்பாமாயும் தெளிவாயும்தாம் பகாவேண்டுமென்று உன் னிடங் கேட்கப் படுகது. நீ உன் பிப்பந்தங்களைத் தீக்கரிப்பியோ? அல்லது இல்லையோவேனென்றே சொல்லாய்ச் சொல்லப்போடென்றார்.

அப்போழுது லூத்தர் சீக்கிரமாகச் சொன்னதென்ன வென்றால், நீங்களென்னிடங் கேள்விகளை உத்தா ம் கேட்கிறபடியினாலே நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கும் பித்தியுத்தாமாவது, பாபபுலுக்கொத்தல் சங்கத்தாருக்காகதுல் நான் என் விசுவாச பத்தியைக் கீழ்ப்படுத்தக் கூடாது. அவர்கள் பலமுறையுந் தங்கள் எண்ணங்கள் கோட்பாடுகள் சகலவற்றிலும் மற்று ம் மோசம்போயிருக்கிறார்களென்பதும் அவர்களுமோ ஒருவர்க்கொருவர் பலமுறையுமெண்ணத்தல் வேற்றமைகொண்டிருக்கிறார்களென்பதும் பட்டப்பகலப் போல சகலருக்குத் துலாம்பாமாயிருக்கின்றது. பின்னை நான்வர்கள் தீர்மானப்படி ஒழுதவதெப்படி? நான் செய்த மோசத்தையெடுத்து வேதாகமத்தைக் கொண்டு, நீங்களெனக் கேள்வித்துக் காட்டாததி லுமும் இன்னும் பற்பல நியாயத்திலும் நான் யா தோன்றையுந் தீக்காரம்பண்ணவும்மாட்டேன். நான் அப்படிப்பண்ணக்கூடியதாயிருக்கவுமில்லை. ஏனென்றார் சீவசாட்சித்து வினோதம் பேசுவது ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு நீதியல்லவே, என்றார். தனது சீவனையும் அல்லது தனது மாணத்தையும் தங்கள் காத்திற் பிடித்திருந்த சங்கத்தவர்களைப் பார்த்து னாத்ததாவது, நான்வ்விடம் நிற்கிறேன். இனி நான் அதிகமாய் யாதோன்றும் பேசவேண்டியதில்லை. அப்படியே ஆண்டவனும் எனக்கருள்புரிவானாக, ஆம்ன்.

லூத்தர் அஞ்சாநெஞ்சத்துடன் சங்கத்தாருக்கு முன்னின்வ்விதமாய்ப் பேசக் கேட்ட சங்கத்தவர்க ளெல்லாரும்அதிசயப்பட்டுடன்றும்பேசாமல் மேள னமாயிருந்தார்கள். அவ்விடம் அன்றைத்தினயிருந்த அரசர்களுள் பலரும் தாங்கள்கொண்டஅதிசயத்தை மறைக்கக்கூடாமற்போயிற்று. இராசாதிராசனும் ஆர்ப்பரிப்பாயுடாத்தாவது, “லூத்தரோ அஞ்சா நெஞ் சத்துடன்ன்று மகா தைரியத்துடன் பேசுகிறார்; ஆர் அதற்கென்ன செய்யலாம்” என்றார்.

மறுபடியும் ஏக் என்னும் பேரையுள்ள தவலவன் லூத்தரைப் பார்த்து நீ உன் பிப்பந்தங்களைத் தீக்கரி யாதிருக்கச் சம்பவித்தால், இராசாதிராசனும் இராச்சி யபாத்துத்தியோகஸ்தரும் உன்வையொரு முறண்டுப் பத்தினென்று முத்திர்த்துப்போடுவார்கள், அதற்கென் ன புத்தியென்றான். அப்போது லூத்தர் மறுமொழியாக, கடவுளே என்னைடக்கலப்போதார். ஏனென் றால் நான் தீக்காரம்பண்ணக்கூடியவைகள் யாதோ ன்றையுங் காணேன், என்றார். இவ்விதமாய் லூத் தர் பேசிச் சங்கத்தைவிட்டப்புறமகன்றார். அப் போழுது அரசர்கள் சகலருமொருமிக்கக்கூடி உசாவி ம் பேசிக்கொண்ட பிற்பாடு லூத்தரைத் தீரும்பவும் உள்ளே வாவழைத்து அவரைக்கொண்டு எதுவித த்திலும் தீக்காரம்பண்ணுவதற்குக்கொள்ளும்படி வே ரெரு உபாயத்திரத்தைப்பண்ணினார்கள் அதற்கு லூத்தர் உத்தரமாக—நானேற்கென உங்களுக்குக் கொடுத்த உத்தரத்தை விட வேறெதும்தோமென்ன டில்லையென்றார். இவ்விதமாய் லூத்தர் சங்கத்த தீபர்கள் சமுகத்தில் நின்ற பேசிப் பூலோகத்திற் பே ரியவர்களான் பிபுக்களை வெற்றிகொண்டார்.

பிறகு அவர் சங்கத்தைவிட்டு உவெம்ஸ் நகரியில் அவருக்கென்று ஏற்படுத்திய வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட் டார். அப்போ அவர் சீனேகதர்கள் எல்லாரும்போய் அவரைச் சூழ்ந்துநின்ற கடவுளன்பார்த்துப் பிரா ர்த்தித்தார்கள்.

பாபபுவின தானுதிபதிகளவனவரும் லூத்தரோன்ற ஓரோ ஆளுக்கெதிரீந்ரகமாட்டாமற்றேற்றேடினதால் தங்களுக்குமும் பாபபுலால் மோசமிக்கமுமென்றே ண்ண இராசாதிராசனிடம்வந்து அவரிடத்தில் நீர்லூ

“Therefore, most Serene Emperor, and you illustrious Prin-ces, and all, whether high or low, who hear me, I implore you by the mercies of God to prove to me by the writings of the prophets and apostles that I am in error. As soon as I shall be convinced, I will instantly retract all my errors, and will myself be the first to seize my writings and commit them to the flames.”

When he had done speaking, the Chancellor said angrily: “You have not given any answer to the inquiry put to you. You are not to question the decisions of the Councils—you are required to return a clear and distinct answer: “Will you, or will you not retract?”

Luther then answered unhesitatingly: “Since your most serene Majesty and your High Mightinesses require of me a simple, clear, and direct answer, I will give one, and it is this—I cannot submit my faith either to the Pope or to the Councils because it is as clear as noon-day that they have often fallen into error and even into glaring inconsistency with themselves. If then I am not convinced by proof from Holy Scripture, or by cogent reasons; if I am not satisfied by the very texts that I have cited, and if my judgment is not in this way brought into subjection to God's word, I neither can nor will retract anything; for it cannot be right for a Christian to speak against his conscience.” Then looking around upon the assembly before whom he stood, which held in its hands his life or death, he added: “I stand here and can say no more: God help me! Amen.”

The assembly was motionless with astonishment. Several of the Princes present could scarcely conceal their admiration. The Emperor exclaimed: “The monk speaks with an intrepid heart and unshaken courage.”

“If you do not retract,” resumed the Chancellor, “the Emperor and the states of the Empire will proceed to consider how to deal with you as an obstinate heretic.”

Luther only replied: “May God be my helper; for I can retract nothing.”

Luther then withdrew. After a short deliberation of the Princes he was again called in, and a new attempt was made to induce him to retract his writings, but Luther answered: “I have no other answer to give than that I have already given.” He was understood. The monk had triumphed over the great ones of this world. He had dared to say “No!” to the demands of the church and of the Empire.

He was then dismissed from the assembly, and returned to his hotel, where his friends surrounded him and offered thanks to God.

The emissaries of the Pope feeling that their cause was in danger, demanded of the Emperor that Luther's safe-conduct should be disregarded, and that he should be burnt and his ashes thrown into the Rhine. But the Princes would not entertain such violent propositions.

Various attempts were made by different persons, to recon-cile Luther with his opponents by mutual compromise, but without success, and on the 26th of April after a simple repast, he left the city on his return homeward. Twenty gentlemen on horseback, with a great crowd of people accompanied him a short distance outside the city. On the 27th, he arrived at Frankfurt. Two days after he arrived at Mansfeld, where he was born. The next day, he again set out in company with his friend Amsdorf and his brother James. As the waggon was passing a narrow defile near the castle of Altenstein, sud-denly five horsemen, masked and armed from head to foot, fell upon them. Three of them laid hold on Luther, and forcing him to alight, threw a knight's cloak over his shoulders, and set him on a led horse that they had with them. Then letting his attendants go, they all five sprang into their saddles, and taking Luther, rode off first in one direction and then in another, turning their horse's feet to baffle any attempt to track their course. About 11 o'clock at night, they arrived at the foot of a hill on the summit of which stood the castle of Wartburg. The bolts were drawn and the castle gates opened. Luther was admitted and the doors were closed upon him. He was conducted to an apartment prepared for his reception. His monk's dress was taken off, and he was clad in the garments of a knight. He was enjoined to let his beard and hair grow. The attendants of the castle knew the prisoner only as knight George.

ONLY A TRIFLE.

“That's right,” said I to my friend, Simpkins the baker, as the sickly looking widow of Harry Watkins went out of his shop door with a loaf of bread which he had given her,—“that's right, Simpkins, I am glad you are helping the poor creature, for she has had a hard time of it since Harry died, and her own health failed her.”

“Hard enough Sir, hard enough, and I am glad to help her, though what I give her don't cost much—only a trifle, Sir.”

“How often does she come?”

“Only three times a week—I told her to come oftener if she needed to, but she says three loaves is a plenty for her and her little one, with what she gets by sewing.”

“And have you any other such customers, Simpkins?”

“Only two or three, Sir.”

“Only two or three; why it must be quite a tax upon your profits.”

“Oh no, not so much as you suppose, altogether it amounts to only a trifle.”

I could not but smile as my friend repeated these words, but after I left him I fell to thinking how much good he is doing with “only a trifle.” He supplies three or four families with the bread they eat from day to day; and though the actual cost for a year shows but a small sum in dollars and cents, the benefit conferred is by no means a small one. A six pence to a man who has plenty to “eat and drink, and wherewithal to be clothed,” is nothing, but it is something to one on the verge of starvation. And we know not how much good we are doing when we give “only a trifle,” to a good object.

God sees fit to employ humble, and apparently trivial means to extend his kingdom—and if the little sums of money which we are too apt to expend on useless wants were given to ob-jects of benevolence how much more good might we do and how much happier render ourselves.—N. Y. Recorder.

த்தருக்கு மெய்காப்பாளர் துணையைக்கொடாமல்விட்டு அவரைப்பிடிப்பித்து அக்கீனியிலிட்டுச் சுட்டெரித்துச் சாம்பலையெடுத்து “றயின்” என்னும் நதியிற் போடுமென்று கேட்டபோதிலும் அவ்விாசன் அவர் களுடைய கொடுங்கோன்மையான நெற்குருக்கிடங்கொடுக்கவில்லை.

லூத்தரையும் அவருடைய எதிரிகளையும் ஒருவர் க்கொருவர் சமாதானப்படுத்தும் போருட்டு இருதிறத் தவர்களுமும் இராசிப்படுத்தும்படி பற்பலபேரும் பற்பல உபாயங்களைப்பண்ணியும் ஒன்றலுமாகவில்லை. அவர் அந்தமாதம் அதாவது சித்திமாநாதம் இருபத்தாறுந்தேதி உவெம்ஸ் நகரியைவிட்டுத் தன்னாருக்குப் போய்விட்டார். இருபது துணாமார் தத்தினைமேலேறி இன்னும் வேதபேரையுந் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு பட்டினத்திற்ருவேளியே லூத்தருடன் துணையாகப்போனார்கள். மற்றநாளில் இருபத்தேழாந்தேதி அவர் பிறன்போட் என்னும் பட்டினத்திலவந்து சேர்ந்தார்.

அப்படிச் சேர்ந்தாண்டு நானாயிற் பிற்பாடு தாம் பிறந்த மான்ஸ்பீல்ட் என்னும் பட்டினத்தில் வந்து சேர்ந்தார். மற்றநாள் அவர்தமது சீனேகதனாகிய ஆம்ஸ்டோவ் என்பவருடனும் அவருடைய சகோதராகிய சேம்ஸன்பவருடனும் கூடிக்கொண்டுபயனம்பண்ணினார். அவர் ஏறிப்போன இாதமானது ஆல்தென்ஸ்தீன் என்னும் கோட்டைக்கருகான மையாயுள்ள ஒருசங்கடமான பாதைவழியாய்ப் போதுதுபோகமுன்னமே ஐந்துபேர் கேசாதிபாதமளவுக்கும் வேஷம்போட்டு ஆயுதமணிந்து குத்தினைமேலேறிக்கொண்டு சட்டெனத்தோன்றியவர்களைச் சேயிக் கப்பார்த்தார்கள். அம்மாவுத்தரில் முன்றுபேர் லூத்தரைப்பிடித்து இறங்கிறங்கென்று சொல்லித் தள்ளி அவருடைய தோள்மேலே ஒரு சீவலையெறிந்து அவரைத்தாக்கித் தாங்கள் கொண்டுவந்த குத்தினைமேல் வைத்தார்கள். வைத்ததின்பின் அவருடன் கூடிவந்தவர்களைப் போகவிட்டு லூத்தரைத் தாக்கிக் கொண்டு தாங்கள் போனவிடம் வந்தவிடம் மறுபேர் அறிந்து பிடியாதபடிக்கு குத்தியின்காலவிடமும் ன்றுந்திரும்பிவழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். கொண்டுபோய் இராத்திரிப் பத்தினெருமணிப்போலே ஒருமலையடிவாத்திற்சென்று அதன்பின் அதற்குமேலே கட்டப்பட்டிருந்த கோட்டைக்குள்ளே அவரைப்பூட்டிவைத்து அவாணிந்திருந்த அங்கையைக் கழைந் தேடுத்து “நயிற்று” என்றபட்டக்காரன் அனியும் அங்கைய அவருக்குத்தேதிார்கள். அவருடைய தாடிமயிர் சகலமும் வளாவிடும்படி அவருக்குக் கட்டவாயுங் கொடுத்தார்கள்.

அற்பன் காரியம்.

வறியவர்களுக்குத் தருமஞ்செய்வது மகா அற்பன் காரியமென்று வெகுபேர் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள. நாங்கள் வறியவர்களுக்குக்கொடுத்து உதவிசெய்யும்போருள் திணத்துணையாயிருந்தாலும் அத்தால் இருதிறத்தவர்களுக்குமண்டாத்தும் பலபலன்களோ பணத்துணையளவாக இருக்கும். சம்பூரணமாய் உண்டு உடுத்துப் பூர்ப்பாய் நடக்கிறவர்களுக்கு நாலுபணம் போருளளவில் அற்பன்போல் இருந்தாலும், அதையல்லாமற் பசியினால் வருந்திச் சாக ஏதுவாய் இருப்பவர்களுக்கு அது பத்தினாயிம் இறைசாற் கிடைத்ததுபோல் இருக்கும். ஒருநல்ல முயற்சியையிட்டு அற்பன்போருவனக் கொடுத்தாலும் அத்தாலுண்டாத்தும் பலபலன்கள் மிததியென்பது சகலரும் அறிந்த காரியம். அப்படியே எம்மைப் படைத்த கடவுளும் அற்பமான செய்கைமூலமாய்த் தம்முடைய இராச்சியத்தை விஸ்தாப்படுத்துவது உத்தமமென்று கண்டார். நாங்கள் வீண் விவனாய்ட்டுக்கென்று செலவழிக்கிறபணத்தையெடுத்து அதை ஒரு நன்முயற்சிக்கென்று செலவழித்தோமெயானால் அத்தால் எங்களுக்கு மிகவும் நன்மையுண்டாவதுமன்றிச் சந்தோஷமுள்ளவர்களாவோமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

A TRANSLATION OF

MR. POOR'S LETTER TO THE TAMIL PEOPLE.

[Concluded from page 172.]

The system of village preaching, together with its accompaniments which I have recommended for your adoption, is the divinely appointed means for the general diffusion of that kind of knowledge which brings the blessings of salvation within the reach of "every creature." Thereby also, the people become acquainted with the relation which subsists between themselves and the Government by which they are protected, and to the support of which their safety, as well as their duty, requires them cheerfully to contribute, both by the payment of taxes, and by yielding a prompt and faithful obedience to Government orders. The general diffusion of Scriptural knowledge in a village, tends so far as it is regarded, to the promotion of justice and fair dealing,—of peace and happiness, among its inhabitants. Thereby the headmen and the common people,—the rich and the poor—the learned and the ignorant, and men of all classes and employments, become acquainted with their respective duties to themselves and to each other,—and learn that their true interest lies in the faithful performance of those duties, as unto the Lord, and not merely unto men. Thereby every house, and every hut, in which the Word of God is habitually read, and family worship maintained, has the appropriate means for becoming an abode of peace and contentment, under the special guardianship of the Almighty. By this means, husbands and wives, parents and children, brothers and sisters, masters and servants, become acquainted with their relative duties, and may learn by experience, how good and pleasant it is for brethren, and for whole households, to dwell together in unity, for there doth the Lord, who hath ordained the family state, command his blessing, even life for evermore.

But the crowning point of benefit is, that the gospel, which it is proposed to have brought to every house by the village preacher, is the only sovereign remedy which God himself has devised for meeting and removing the wants and woes of every individual of our race. This sovereign remedy comes home to the individual case of the poor and the friendless—the sick and the dying. This was precisely the case of Lazarus, whose history is given in the gospel, and concerning whom it is written: "And it came to pass that the beggar died, and was carried by the angels into Abraham's bosom." And thus may it happen to every Lazarus, that is to be found throughout this Province, if he will but be true to himself, on receiving from the lips of the living preacher, one of his own countrymen, an invitation to the gospel feast. It happens in the course of events, that but comparatively few become distinguished for learning or riches,—rank or office; but it is the high privilege of each individual to exercise on the spot, in which he may chance to be, those affections of the soul, i. e. contrition for sin, lowliness of mind, love to God, faith in the Redeemer, and benevolence to man, which are the very elements and foretastes of the blessedness of heaven.

The village church, therefore, together with its accompaniments, and the family constitution, as developed in the word and providence of God, are the simple but effective means of divine appointment, for securing not only individual and family comforts,—social pleasures,—civil privileges, and public blessings, of all classes of society here on earth; but of securing also a never-ending course of progressive improvement and blessedness in the kingdom of God. Now look at all this, in the way of contrast with what is in progress, throughout this Province, for the support of idolatry. Consider the whole number of idol temples, large and small, scattered through the land. Take account of the vast sums of money expended in erecting these temples, and the annual expence of keeping them in repair.—Consider the amount of property, in lands, tanks, rest-houses, &c. with which these temples are endowed, together with your annual expenditures, in sustaining this system;—and what is the whole amount?—what is the sum total of money, which you cannot well spare,—of time, which is more precious than gold,—and of toil, by night and by day,—away from your homes and to the neglect and injury of your appropriate business. Consider the number of Brahmins, Guroos, and Pandarams,—Tomtom beaters, Dancing girls, and Musicians—Conjurors, Sorcerers, &c. and a host of other idlers, who are naturally bred and brought up under the influence of an idol temple, and whom either directly or indirectly you are obliged, under existing circumstances to support. Now, I ask, what returns do you receive from these enormous outlays? What substantial benefits do you, as individuals or your families, or the people at large, derive from the host of dependents above enumerated, and whom you patiently support? And finally, to whose honor and glory is this expensive establishment of idol worship instituted and sustained? and what will be its final results, in the day of retribution? Listen my friends, to the reply given by inspiration to this inquiry, as found in the writings of the Apostle Paul. "But I say, that the things which the gentiles sacrifice, they sacrifice to devils not to God; and I would not that ye should have fellowship with devils." It is a principal of common sense, as well as of revelation that if we live in the service and fellowship of that arch enemy while here in a probationary state, fit is meet and proper, that in the world to come we should

share the portion "prepared for the devil and his angels."

After an extensive examination of the subject, and after thirty years' observation of what takes place among you, I have come deliberately to the conclusion, that the Institutions of the Gospel, which God has ordained and which are directly suited to promote your temporal and eternal welfare, may be most honorably sustained at less than one half of the expence of money, time and toil, which you now expend, in sustaining an idolatrous system, which tends to temporal and eternal ruin! Hence it is that I, with great earnestness advise, not only that you introduce without delay the simple economical institutions of the Gospel of the grace of God, but also, that you at once convert the whole idolatrous establishment, which tends to ruin, to some useful purposes, which will secure the approbation of the people at large. More particularly, I suggest and advise, that the larger establishments—such as the one at Nellore—Sivan Covil at Jaffna, and Cander Swamy Covil, at Mavittapuram, be converted into Seminaries of learning—not merely for the cultivation of science, but of such of the useful arts of life, as the improved state of the country now requires.—That temples of the second grade, be converted into English schools, Alms houses, and other Charitable Establishments; and that the small Village and Family shrines be converted into Village School Rooms,—places for religious conference and prayer, and for rest-houses.

Whoever may have the good sense and moral courage to rise up, and take the lead in effecting these changes, will be regarded by the intelligent and virtuous of all enlightened nations, as the benefactors of their race; while their names will be transmitted from generation to generation, as the deliverers of this country from a hard and cruel bondage.

But do you say that the prevailing system of idolatry cannot be dispensed with, inasmuch as it furnishes the means of a livelihood to a large portion of the community? To this question I will reply by asking another.

If it were well ascertained that the Cholera is produced by means of the potatoes of a certain District, or by the fish caught at a certain Ferry, or by the products of certain Distilleries, who would dare to say that those potatoes, or that fish, or the products of those distilleries, should continue to be vended, because forsooth, very many families were supported and enriched by the sale of those articles? But what is the prevalence of the Cholera, compared with the prevalence of the "second death," which God declares to be the portion of idolators?

"But is it possible," you again ask, "that this ancient, stately, and firmly based system of Hinduism can be subverted and superseded by a new religion? Thus assuredly will it be for the mouth of the Lord hath spoken it. Not however "by a new religion," but by that which was from the beginning, at the introduction of sin into our world. Does this appear incredible to you? Consider then what has already taken place in different parts of the earth,—and what is now in progress even among the Tamil people. In former times, a huge system of Idolatry, similar to that of Hinduism, was firmly established throughout the vast Roman Empire. It was actively sustained by the authority and by the treasures of the Emperor,—by the wily policy of a numerous and crafty priesthood,—by the learning of philosophers, and by the gross superstitions of the populace. But by the continued preaching of the Gospel, according to the command of God, that mighty structure was gradually undermined, and smitten as it were by the breath of the Almighty. Christianity was then, gradually established upon its ruins,—till in the course of three centuries (about the time since the Portuguese arrived in Ceylon,) Rome became a Christian Empire, by the conversion of Constantine, the first Christian Emperor. Thus did it happen in England and in all the countries of Europe; and thus it is now in progress among the Tamil people in Tinnivelly and in other Districts on the Continent. They are rapidly exchanging the institutions of Hinduism in the manner which I have recommended for the Institutions of the Gospel of Christ.

But am I then the enemy of the Brahmins, because I give such advice? By no means, I am ready, if need be, to serve them unto death. And having noticed for several years the Brahmins on the continent, I wish in the spirit of love and kindness, to whisper a word of advice into the ears of the Brahmins in this Province, feeling assured that hereby I shall render them an important service.

In Madras, Bombay, Madura, and many other places on the Continent, Brahmins, in great numbers, have ceased to depend on the temple service and have betaken themselves to other employments as the means of obtaining a livelihood. By availing themselves of the advantages of education, furnished by Missionary, and other charitable establishments, and even at their own expense, they have become proficient in the knowledge of the English language and of various branches of useful knowledge by which they are qualified to act as Native Judges, Shirestadars, Tasildars, Interpreters, and writers.

Others are in connexion with Missionary Establishments, as Monshees, Interpreters, and Schoolmasters; and

in some instances, as Catechists and Native Preachers. Others again are engaged in secular employments of various kinds in more private life, and obtain an honorable livelihood by their own industry. But I have long noticed with regret, that the Brahmins of Jaffna have not acted thus wisely. Depending upon the avails of the Temple service and upon the perquisites of their office, as Brahmins, they have stood aloof from the Missionaries, and have not availed themselves of the gratuitous offers of education which have been made them, either for themselves or for their children. One disastrous consequence of this course is, that they have not maintained their relative standing in society; they have fallen behind many of their countrymen, in point of general intelligence and useful acquirements. My pointed advice, therefore to them is, that they make amends for the past by redoubling their diligence in improving the advantages of education that are yet within their reach; that in imitation of their brethren on the continent, they cease to place their dependence on the emoluments of their office, as Brahmins, and qualify themselves and their children for such offices, and employments, as may be within their reach, whether in connexion with Government, Missionary establishments, or more private occupations of a secular nature. Believe me, my Brahmin friends, that on seeing you in danger of suffering ship-wreck in the shattered country, dhoney in which you have been long embarked, I am sincerely desirous of seeing you happily rescued, and taken on board the royal and gallant steam ship, which God in his providence has provided, which you will assuredly find to be an ark of safety. In this ark you may be speedily wafted across this "sea of births," and commodiously landed in the haven of eternal rest. There you may expect, not annihilation "by an absorption in the Deity," but, wonderful indeed to tell, a new entrance into being, by becoming a "habitation of God through the spirit!" That this may be your happy lot, and the lot of each and all, of all classes, who have hitherto been under your influence and control, is the sincere wish of your friend and servant in the Gospel of Jesus Christ. D. Poor.

P. S. To MY LATE PUPILS.—I am now taking measures for carrying into practice the plan recommended in the foregoing letter, relative to the erection of small but substantial Village Chapels or Churches, and to the maintenance of a Native Christian ministry in immediate connection with school establishments. In this important undertaking, there is a wide and an appropriate field opened for your services. Your efficient co-operation is needed in three particulars, (1.) In the way of pecuniary contribution, (2.) Personal influence, exerted upon your relatives and countrymen in the villages, and (3.) Your personal services in the capacity of school masters of an improved order,—Catechists, appropriately educated for the business, and Native Preachers, who have a fair prospect of becoming "new lights" in the land.

Further particulars on this subject will be communicated to you (D V) at the commencement of the year. D. P.

நாலடியார்.

Renunciation—துறவு.

அஃதாவது இல்லறத்தைவிட்டுத் துறவறத்தைச் சாருதல்.

விளக்குபுகவிறண்மாய்க்தாங்கோருவன்
தவத்தின் முன்னல்லாதாம்பாவம் விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருந் பாய்க்தாங்கு நல்
வினை
தீர்விடத்து கிந்தமாம் தீது.

பதம்	உரை
விளக்கு	தீபம்
புக	பிாவேசிக்க
இருந்	இருட்டு
மாய்க்தாங்கு	கெட்டதுபோலும்
ஒருவன்	ஒருவன்
தவத்தின்முன்	தவத்தின்முன்னே
பாவம்	பாவம்
நில்லாது	நிற்கமாட்டாது
ஆம்	
விளக்கு	தீபத்தின்
நெய்	தயிலம்
தேய்விடத்து	சென்றபோது
இருந்	இருளானது
சென்று	போய்
பாய்க்தாங்கு	பிாவேசிக்கதுபோலும்
நல்வினை	நல்வினை
தீவிடத்து	நீங்கியவிடத்தில்
தீது	குற்றமான பாவம்
கிந்தம்	நிலைகிந்தம்—எறு.

ஆம்—என்னுமிரண்டுமடைச்சொல்.

MORNING STAR.

Jaffna, 24th December, 1846.

THE MORNING STAR.

Another number of the Morning Star will be issued in connection with the Index and Title for this volume, when the plans for the future concerning the paper will be given.

AGAINST INTEMPERANCE.

ADVICE OF A PHILOSOPHER.

Take special care that thou delight not in wine, for there never was any man that came to honour or preferment that loved it; for it transformeth a man into a beast, decayeth health, poisoneth the breath, destroyeth internal heat, deformeth the face, rotteth the teeth, maketh man contemptible, soon old, despised of all wise and worthy men, hated in his servants, in himself, and companions, for it is a bewitching and infectious vice. A drunkard will never shake off the delirium of beastliness; for the longer it possesses a man, the more he will delight in it, and the older he groweth, the more he will be subject to it; for it dulles the spirits and destroyeth the body, as ivy doth the old tree or as the worm that engendereth in the kernel of the nut.

Take heed, therefore, that such a careless canker pass not thy youth, nor such a beastly infection thy old age; for then shall thy life be but as the life of a beast, and after thy death, thou shalt only leave a shameful infamy to thy posterity, who shall study to forget, that such a one was their father. Anacharsis saith, the first draught serveth for health; the second for pleasure, the third for shame, the fourth for madness; but in youth there is not so much as one draught permitted; for it putteth fire to fire, and therefore except thou desire to hasten thine end, take this for a general rule, that thou never add any artificial heat to thy body, by wine or spice until thou find that time hath decayed thy natural heat, and the sooner thou beginnest to help nature, the sooner she will forsake thee, and trust altogether to art. Who hath misfortunes (saith Solomon) who have sorrow and grief, who have trouble without fighting, stripes without cause, and faintness of eyes? even they that sit at wine, and strain themselves to empty cups.

Pliny saith, wine maketh the hand quivering, the eyes watery, the night unquiet, a stinking breath in the morning, and an utter forgetfulness of all things.

Whoso loveth wine shall not be trusted of any man, for he cannot keep a secret. Wine maketh man not only a beast, but a madman, and if thou love it, thy own wife, thy children, thy friends will despise thee. In drink, men care not what they say, what offence they give, forget comeliness, commit disorders, and offend all virtuous and honest company, and God most of all, to whom we daily pray for health, and a life free from pain; and yet by drunkenness and gluttony (which is the drunkenness of feeding) we draw on, saith Hesiod, a swift, lusty, untimely, cruel, and infamous old age. And St. Augustine describeth drunkenness in this manner:—"Drunkenness is a pleasant sin, a sweet poison, a flattering devil, which whoever hath hath not himself, which whoever doth commit, doth dot (merely) commit sin, but he himself is wholly innocent."

Innocentius also saith,—"What is filthier than a drunken man to whom there is stink in the mouth, trembling in the body; which uttereth foolish things, and revealeth secret things; whose mind is alienate and face transformed. There is no secrecy when drunkenness rules; nay what other mischief doth it not design? whom have not plentiful cups made eloquent and talking?"

When Diogenes saw a house to be sold whereof the owner was given to drink, "I thought at the last," quoth Diogenes, "he would vomit a whole house."

SIR WALTER RALEIGH.

PROGRESS OF CHRISTIAN TRUTH IN BURMAH.

From the Madras Christian Instructor, we obtain the following interesting notices of the interest manifested by the natives of Burmah in Christianity.

A conference with the Christians in a certain village is thus described by a native assistant. "Each one, looked at his own heart. One said, 'I still get angry occasionally.' Another, 'I sometimes forget to ask a blessing on my food.' Another, 'there is no love nor compassion in me.' Thus in succession, they confessed their sins and said, the fault is with us. We are guilty of shutting up the road. We are the sons of the house. If we had love, and would invite the people, and spread out before them the white rice, which without eating, the hungry cannot exist, people would eat. If God were to see his children acting thus, he would excite the hearts of worldly people and

wake them up. It were easy for God to stir up their hearts, but he is waiting for us, who have become first his children through his mercy, that we might exhibit good works in the presence of the world. To us he has committed the word of life in the Holy Scriptures, in order that we might do good in the sight of worldly people. We must repent ourselves, and that quickly. God has placed us to clear the road before for others to follow after."

The interest felt by the people of another village in the labours of the missionary, is pleasingly manifested in the provision they have made for his accommodation.

"If the interest of the people in Christianity, may be judged by the comfortable provision they make for their teacher, they deserve much praise. They have built me a new house on purpose for my visit, containing a dining room and comfortable bed room, at convenient distances: All this compares well with the state of things a few years ago, when I had to sleep on the bare ground, and deemed it a matter for special thankfulness, if the people were sufficiently accommodating to furnish me with a mat to shelter me from the heavy dews."

The earnestness of the poor Karens for instruction is thus pleasingly exhibited.

"The Karens are coming in fast from the jungles, and a large interesting party have forced their way through many dangers and unfrequented paths from Burmah Proper. They were obliged to conceal themselves by day, and light no fires, lest they should be discovered by the Burman officers, and at night pursued their way. Here they are at length safely lodged at Obo. There are two long ranges of habitations full of Karens, and most interesting it is to witness the zeal of old and young, male and female to learn; and few who learn to read the New-Testament go away unconverted. The women declare stoutly that they will learn if their husbands do. Hence you may see mothers with their babes suspended in a cloth cradle from the roof, which they keep in motion with one hand, while with the other they hold the precious primer. And they are apt scholars. Miss VINTON states that 1200 have been baptized at their stations since this time last year."

The following remarks in a report of the mission on a difficult subject, the training up of a self-supporting church, are deserving of the attention of our missionary and native Christian readers.

"That the Karen churches, will, at no very distant period be able to sustain themselves, we are fully persuaded, but the time has not yet arrived. It is an object however which we keep constantly before us and to which many of our measures have direct reference. That the native churches may be able to support their own native pastors at the earliest possible date, the allowance to the native assistants is put down to the minimum on which they can, with their habits comfortably subsist. At the thirteen or fourteen out-stations at which native assistants are employed by this mission, no assistant is allowed more than four rupees per month, excepting one individual who receives five. In most cases, the native churches furnish their assistants in addition to this, the principal part of their eatables; and thus while the one is acquiring the habit of depending as little as possible on the mission for his subsistence, the other is acquiring the habit of supporting their ministers. The system of low wages is now not a trial. It has been in successful operation for more than a dozen years, and we now have experience on the subject, and can compare it with the high wages system which has not been without its advocates. We have never lost a man from the work worth retaining and the unprompted sentiments we hear from those in the field are such as these. Were the teachers all to go away, I would still preach. I would not forsake the work. The Christians would give me enough to eat. Compare with this the language of those that have been employed on the other system, 'We do not have enough.' 'The assistants all say we do not have enough,' remarked one, on a monthly stipend of ten Rupees, to his teacher. 'And how much do you think would be enough?' asked the missionary. 'Why, why, about fifteen' was his reply. So completely, however, was the missionary convinced of the evils of this system, that he gave the man the option of being employed on four Rupees per month, or of returning to his field. He ultimately chose to take the reduced wages, and his wife said, that when they had ten Rupees a month, it was so much that she always felt ashamed to let the people know, when they asked her how much they really had, and that the money did them no good, for it was spent she knew not how without having any thing to show for it.

"The sums that we pay the assistants are such as we suppose the churches hereafter will be both able and willing to pay their native pastors; but the high wages are so much above what a Karen usually obtains for his labour, that it is not possible to contemplate any future period in the history of the Karen Churches, when they would be willing to be able, to pay such salaries to their ministers. The Report shows that all our Churches have acquired the habit of contributing some

thing to the mission cause in money, besides assisting their teachers, and the annual sum thus received from the Church at Matah is more than is paid their native teachers.

The following general views of the effect of missionary labours among the people show the power and operation of that leaven which is to leaven the whole lump of Paganism whether in India or Burmah. All who are fellow labourers in this work should therefore rejoice in hope.

"The leaven of the doctrine taught by the assistants and in the schools, is fast spreading amongst the inhabitants of the country: The truth is like fire in the jungles, irresistible and rapid in its course, and destructive to the baneful and venomous. It sweeps away the refuge of lies and directs to a shelter from the storm, under the banner of the cross. More than four hundred souls are reported to have been added to the churches the past year. But to consider this as the sum total of good effected, would be making a low estimate. We could well afford to labor a year, and expend all that has been expended by this and the Parent Society to save a single soul, could we be instrumental in the conversion of no more. We may rejoice then with great joy over the hundreds rescued from wretchedness and woe. And still more may we rejoice over the neglected shrines and images that more and more abound, and over the great fabric of heathenism that shows signs of decay, and totters on its sandy base. These are opening buds of promise. The men are fast putting on Christ, who will by the grace of God raze the great temple of idolatry to the ground, and give her images to be trampled under foot."

Heathen versus Christian Liberty.—By the late inundation at Madras, it is stated that no fewer than 2,590 houses and 4,230 huts, were completely washed away, and 1,160 houses more or less injured. Thousands of the poorer classes were by this unforeseen calamity plunged at once into a state of great distress. European Christians immediately interested themselves to provide relief for the suffering. A subscription was opened and 10,000 Rps. was soon collected. How much of this was given by the zealous and wealthy Hindus of the south Indian Metropolis? It was a fair opportunity afforded them to shew the benevolence of their faith. Their brethren of the same *bone and flesh* and religious faith, were suffering and dying near their doors for want of their charity. Now, what do they do? Besit themselves to help their poor brethren? No. Do they aid the subscription set on foot by European Christians? To a small extent they do. The Editor of the *Madras Christian Instructor* says: "Among the almost numberless lists of subscribers, we could count, we believe, on our five fingers the sum total of Hindu generosity." And this is all. Now a question arises, which we wish to propound to our readers. It is this:—If Christianity prompts its votaries to fly to the relief of the suffering poor of an opposite faith, and the votaries of Hinduism are content to look at their own suffering and dying poor without a heart to feel or a hand to relieve them, what shall be said of the relative goodness of these religions? which, from this simple evidence is the diviner faith? A child may answer the question and answer it correctly. The Editor of the *Instructor*, in relation to this subject has the following just remarks: "It is indeed an unworthy exhibition. But in one respect, it is perhaps just as well that it is so. It may have been wisely permitted. It teaches an unmistakeable lesson. It adds another to the many existing evidences of the utter worthlessness, the coldhearted selfishness of the religion of Hinduism; another proof that whatsoever is opposed to the truth of God is, as might be expected, equally impotent of good to man; as destitute of the kindly and benignant virtues of humanity, as it is devoid of the knowledge and love of the only true Deity."

CAPITAL PUNISHMENT.

For the information of our contemporary the Observer and his correspondent "Aliquis" we beg to explain that what we said in regard to the use of the pardoning prerogative by rulers was intended to apply only to cases *not* included in the term—"clear cases of murder." Now if it is impossible to suppose a conviction by jury ever to take place where the case of murder is not *clearly* made out, then we suppose we must be in the "fix," in which the Observer has placed us. But there have been cases of conviction of murder which have not satisfied the public mind, and such may occasionally occur, and the use of the pardoning prerogative in cases of this character is not, in our view, necessarily an infringement of the divine Command.

Then again—as to our "extreme willingness to sit at the feet of superior authority"—there is on the authority of our "Great Teacher," at whose feet we hope "Aliquis" does not disdain to sit, a *docility of mind*, most favorable for the discovery of Truth, to which we aim to conform, which is as far removed on the one hand from the *servility* alleged against us, as it is on the other from the assurance and presumption of our opponent. Our object now is simply to explain what we have already said, not to indulge in controversy, and we shall there-

fore content ourselves, at least for the present, by quoting a sentiment and a fact from *Carlyle*, who whatever his peculiarities may be has been reckoned as free from bigotry as any man. It may be found in one of his essays on the career of Dr. Francia, late Dictator of Paraguay.

"Paraguay has not yet succeeded in abolishing Capital Punishment, then? But indeed, neither has nature, any where that I hear of, yet succeeded in abolishing it. Act with the due degree of perversity, you are sure enough of being violently put to death, in hospital or highway, by dyspepsia, delirium tremens or struck through by the kindled rage of your fellow men. What can the friend of humanity do? Twaddle in Exeter Hall or elsewhere, till he become a bore to us and perhaps worse! An advocate in Arras once gave up a good judicial appointment and retired into frugality and privacy, rather than doom one culprit to die by law. The name of this advocate, let us mark it well, was *Maximilien Robespierre*. There are sweet kinds of twaddle that have a deadly virulence of poison concealed in them, like the sweetness of sugar of lead. Were it not better to make *just* laws think you, and then execute them strictly, as the gods still do?"

The truth or falsehood of our sentiments, according to "Aluquis," is soon to be decided by time, with which issue, we are quite satisfied to leave them.

Marriage Registrars.—The *Ceylon Times* of December 11, states that "the privilege, hitherto enjoyed exclusively by the Colonial Chaplains, and the Church missionaries, and the wretched native Thombo-holders, who consider themselves, as an appendage of the Church of England, has now been extended, so that ministers and missionaries of other denominations are free to register the baptisms and marriages which they celebrate, and require only to send in their returns monthly to the respective Clergymen, that they may in common with others be engrossed in the standard Register of the district."

To make tracing Paper.—Mix six parts of spirit of turpentine, one of resin and one of boiled nut oil, and lay on with a brush or sponge.

The "Augusta."—By the kindness of a friend we are favored with an extract from the *Madras Spectator* relative to the officers and crew of the "Augusta," who it appears were safely transferred on board the *Jane Catherine*, which was also in the gale and crippled, but was enabled to make her way back to Madras in safety. By the statement of the chief Officer, it appears that the *Augusta* when abandoned, was water-logged, without spars to rig a jury mast and with no means of conducting her to any port to the leeward. She was abandoned on the 26th P. M. and stranded on the Valverty shore on the 29th ult. We have not room for further particulars.

MISSIONARY.—Dr. N. WARD, with his family, and the eldest son of Mr. E. S. MINOR, of the American Mission, sailed from Kaitis for Colombo yesterday morning, on his return to the United States. Passage has been taken for him on the *Orestes*, to sail on or before the 10th prox. Dr. Ward arrived in Ceylon in 1833. His return is made necessary by the feeble health of Mrs. Ward.

Sessions of the Supreme Court.—The next Session of the Supreme Court is to be opened at *Chilaw*, on or about the 27th Jan.; at *Aripo*, on or about the 5th Feb.; at *Jaffna*, on or about the 12th Feb.

Salt in Store.—85,419 bushels of salt are in store and ready for export at Jaffna; and at Tondamaanar 149,790 bushels.

Public Annual Examination of the Chundiculy Church Mission Seminary and day school.

The Examination of the above Schools took place on Tuesday the 22d instant, before P. F. Flanderka, Esq. Second assistant Agent; the Rev. Messrs. Arndt, Percival, Williams, and the Missionaries and ladies connected with the above Establishment. The occasion was upon the whole highly satisfactory to all those who are interested in the cause of Education.

MADURA MISSION.—*Additions to the Church.* By private Letters received from Madura, we are happy to learn, that two aged native men, who had been for a long time on trial, were lately received to the mission church at *Terumungalum*, and at *Tirupovanam* some four or five have recently been admitted; and also 8 or ten students and a native not connected with the institution, to the Seminary Church at Pasumalie.

Another Storm at Madras.—Madras has been visited by a heavy rain for five days ending with a hurricane on the evening of the 25th ult.

Post Office Reform in India.—The Indian Papers hold out promises of reform in the Post Office department, which if realised, will prove a boon of no small magnitude to the country at large, and especially to the gentlemen of the fourth estate. It comprises a one anna postage for all pamphlets, periodicals and newspapers, all over India, to be prepaid by a stamp, as in England. Also a one anna postage on letters of a quarter of a tola.

Mesmeric Hospital.—A mesmeric hospital has been opened at Calcutta by Dr. Esdaile under the patronage of the Government. He states that a very great majority of the natives who require surgical aid may have the advantage of painless operations. During the last 18 months he has operated on 120 persons without one of them knowing any thing about it; i. e., till they were awakened from their mesmeric sleep.

Gun Cotton.—By some chemical solution, cotton has been prepared for use in discharging fire arms as powder, and with surpassing effect.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துணைச்சுமஸ்ரஸ்ர. மார்ச்சுமீ ௨௪௭.

யாழ்ப்பாணம்.

சென்னபட்டினத்திலிருந்து பிறக்கீட்ட கார்த்திகை மாதம், ௨௬ மீ. தேதி யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வல்லுவேட்டித்துறையில் வந்து போறத்து மோசம் போகவேதுவாயிருந்த "ஒக்கல்தார்" என்னும் பேரையுடைய கப்பலப்பற்றிச் சென்னபட்டினத்திற்குப் பிரசுஞ்செய்த ஓர் புதினச்சுடதாசியிற் கண்ட விபரமாவது,—இந்தக் கப்பல் பிறக்கீட்ட கார்த்திகைமாதம் இருபத்தாறுதேதி சென்னபட்டினத்திலுண்டான பெரும்புயல்கைப்பட்டதால் அதிலிருந்து கைப்பித்தான் முதலிய கப்பலாட்கள் சகலரும் மோசம்போகவேதுவாயிருந்த அச்சமையத்தில் அவர்களுக்கு ஆண்டவனுடைய அளவற்றகிருபையால் யாதோருமோசமில்லாமற் "சென்கைதறையின்" என்னும் பேரையுடைய கப்பலிலேறிக் கொண்டு கூடிய அளவு "ஒக்கல்தார்" என்ற கப்பலைத் தீர்ப்புவுஞ் சென்னபட்டினத்துறைமுகத்திற்குத் திரும்பப் பார்த்துக் கூடாமையால் அக் கப்பலாட்கள் முதலியபேர்கள் சென்னபட்டினத்துக்குப் போய்விட இந்தக் கப்பல் இருபத்தோன்பதார்த்தேதி வல்லுவேட்டித்துறையில் வந்து போறத்ததென்று கப்பலிற் கறிப்பித்தான் எழுதியகடித்ததற்குரியவந்தது.

சுப்பிரீங்கோடு—துணைச்சுமஸ்ரஸ்ர தைமாதம் இருபத்தேழாம் தேதியளவில் சலாபத்திலும், மாசி மாதம் ஐந்தாம் தேதியளவில் அரிப்பிலும், பன்னாண்டார் தேதியளவில் யாழ்ப்பாணத்திலும் சுப்பிரீங்கோடு கூடப்படுமென்று தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது.

வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு வித்தியாபோதகரும் வைத்தியருமாயிருந்த நேதன் உவாட்டுதலையவர்கள் தனது மனைவியின் தேகசேனாக் கியவின் காரணமாகத் தமது சமுசார்த்தோடும், அச்சக்கூடத்துக்கு முதலாளியாயிருக்கின்ற மெஸ்தர் மையினர்த் துரையவர்களுடைய ழுத்த துமாரனோடும், நேற்று ஊர்காவற்றையிலிருந்து கொழும்புக்குப் போய் அவிவிடத்திலிருந்து தனது சேனன தேசமாகிய அமேரிக்காவுக்குப்போகும்பொருட்டுத் தோண்டியேறி விட்டார். இவர் பிறக்கீட்ட, கூடாநகரம் ஆண்டு கார்த்திகை மாசமளவில் யாழ்ப்பாணத்திலவந்து சேர்ந்த நாட்டோடுத்து இற்றைக்குப் பதினாறு வருடக் காலமாக, வட்டுக்கோட்டையிற் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு வித்தியாபோதகராக ஏற்பட்டு அநேகம்பின்னாக னுகத்தலெனக்கை அதேக அறிவுகளைக் கறிப்பித்ததும் என்ற ஆத்தும் வியாதிக்காரருக்குச் சரிவியாதிக்காரருக்கும் வைத்தியராக ஏற்பட்டு, ஆத்தும் வியாதிக்காரருக்கோ தேக தீருவாசகமென்னுந் தீவ்விய பாலாக்ககோடுத்துச் சரிவியாதிக்காரருக்கோ பற்பல அவிமுத்தகளைப் பணமின்றிக்கோடுத்து அவர்களைக் குணமாக்கிக்கொண்டுவந்தார். இவ்விதமாய் அநேக நன்மைகளைச் செய்துவந்தும் அவர் தமது மனைவியின் சுகவீனத்தின்பொருட்டுத் தான் பிறந்து வளர்ந்த தேசமாகிய அமேரிக்காவுக்குப்போகிறது நலமென்று கண்டது.

கலியாண எழுத்து.

கலியாண எழுத்துக்களை எழுதுமுரித்து சேட்சமி சீயோனரிமாருக்கும் அவர்களைச் சேர்ந்த மற்றுங் குருமாருக்கும், ஊர்மணியகாரருக்குமேயல்லாமல், மற்றுமபடி அமேரிக்கன், லெஸ்லியோன் முதலிய குருமார்கள் எழுதுபடாதென்ற நீபந்தனை வேத வருடக் காலமாக உண்டுபட்டிருந்தும், இப்பொழுதோ அது நீங்கி, எந்தப் போரைச் சார்ந்த மீசியோனரிமாருள் றுலுஞ் சரி, அவர்களெல்லாரும் யாதாமோரு பிறம்பில்லமற் கலியாணவெழுத்துக்களை எழுதலாமென்று, அவர்களெழுதுமெழுத்துக்களை மாதத்துக்கு மாதம் அவாவரைச் சேர்ந்த கச்சேரிக்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டுமென்றுமோரு கட்டளையுண்டானதாகக் கொழும்பு புதினப்பத்திரிகையிற் கண்டிருக்கது.

சென்னபட்டினம்.

பிறக்கீட்ட கார்த்திகை மாதம், ௨௬ மீ. தேதி தொடங்கி, ௨௬ மீ. தேதியளவும் ஐந்து நாளாகப் பெருமழை சோரிந்து பெருவெள்ளம் போட்டுப் புயலடித்தது. அதன்மீதும், உதருகாய் விடுகரும், சதுரகாய்சிறுவிடுகரும், வெள்ளத்திற்குள்ளுப்பட்டுப் போனது மன்றி, தூகாய். விடுகள் அரைக்கலாவாசிக்கு மேலே சீர்க்கெட்டுப் பாரிவிழ்ந்துபோயின.

காக்கிப்பித்தியுத்தாம்.

கொழும்பிலிருந்து த. சுவர்முத்து அவர்கள் வாரிடுத்த கடிதம் வந்துசேர்ந்தது.

THE ARTICLES OF THE COUNCIL OF TRENT REPEALED.

DEAR MR. EDITOR,

In a Roman Catholic work entitled "Ward's Errata of the Protestant Bible," published in Dublin in 1841, and dedicated by the Editor to the Right Rev. John Fennelly, Vicar Apostolic of Madras and Bishop of Castaria, page 112, are the following articles of confession, which you will permit me to extract for the general information of your readers and especially for the careful perusal of our Roman Catholic friends, who I hope will not fail to compare them with the articles of the "Council of Trent," and ascertain their disagreement with what is laid down by that "most holy and infallible Council," as rules of the most indispensable obligation to each one of the Catholic Community.—These articles are headed as follows:—

A VINDICATION OF THE ROMAN CATHOLICS,

As also their declaration, affirmation, commination, showing their abhorrence of the following tenets commonly laid at their door, and they here oblige themselves, that if the ensuing curses be added to those appointed to be read on the first day of *Lents* they will seriously and heartily answer *Amen* to them all.

1. Cursed is he that commits idolatry; that prays to images or relies or worships them for God. Reply *Amen*.

2. Cursed is every goddess worshipper, that believes the Virgin Mary to be any more than a creature; that honors her, worships her or puts his trust in her more than in God; that believes her above her Son, or that she can in any thing command him—*Amen*.

3. Cursed is he that believes the saints in heaven to be his redeemers, that prays to them as such, or that gives God's honor to them, or to any creature whatsoever—*Amen*.

4. Cursed is he that worships any breadden god, or makes gods of the empty elements of bread and wine—*Amen*.

5. Cursed is he that believes priests can forgive sins whether the sinner repent or not, or that there is any power in earth or heaven that can forgive sins, without a hearty repentance and serious purpose of amendment—*Amen*.

6. Cursed is he that believes that independently of the merits and passion of Christ, he can merit salvation by his own good works; or make condign satisfaction for the guilt of his sins or the pains eternal due to them—*R. Amen*.

7. Cursed is he that believes there is authority in the Pope or any others that can give leave to commit sins; or that can forgive him his sins for a sum of money—*R. Amen*.

8. Cursed is he that contemns the word of God or hides it from the people on design to keep them from the knowledge of their duty and to preserve them in ignorance and error—*R. Amen*.

9. Cursed is he that undervalues the word of God, or that forsaking Scripture chooses rather to follow human traditions than it—*R. Amen*.

10. Cursed is he that leaves the commandments of God to observe constitutions of men—*Amen*.

11. Cursed is he that omits any of the Commandments or keeps the people from the knowledge of any one of them, to the end, that they may not have occasion of discovering the truth—*R. Amen*.

12. Cursed is he that preaches to the people in unknown tongues such as they understand not, or uses any other means to keep them in ignorance—*R. Amen*.

13. Cursed is he that believes that the Pope can give to any, upon any account whatever, dispensation to lie or swear falsely, or that it is lawful 'for any at the last hour to protest himself innocent in case' he be guilty—*R. Amen*.

14. Cursed is he that encourages sin, or teaches men to defer the amendment of their lives, on presumption of their death bed repentance—*R. Amen*.

15. Cursed is he that teaches men, that they may be lawfully drunk on a Friday, or any other fasting day, though they must not taste the least bit of flesh—*R. Amen*.

16. Cursed is he who places religion in nothing but a pompous show, consisting only in ceremonies; and which teaches not the people to serve God in spirit and truth—*R. Amen*.

17. Cursed is he who loves or promotes cruelty, that teaches people to be bloody-minded, and to lay aside the meekness of Jesus Christ—*R. Amen*.

18. Cursed is he who teaches that it is lawful to do any wicked thing, though it be for the interest and good of mother church; or that any evil action may be done that good may come of it—*R. Amen*.

19. Cursed are we, if, amongst all these wicked principles and damnable doctrines commonly laid at our doors, any one of them be the faith of our church; and cursed are we, if we do not as heartily detest all those hellish practices as those who vehemently urge them against us—*R. Amen*.

20. Cursed are we, if in answering, and saying *amen* to any of these curses, we use any equivocation mental reservation or do not assent to them in the common and obvious sense of the words—*R. Amen*.

Will the Catholic reader allow me here to compare the first three of these articles, with the 8th and 9th articles of the Council of Trent, which he will find in these words, "I do also believe that the saints who

reign with Christ are to be worshipped and prayed unto, and that they do pray for us and that their relics are to be venerated." "I most firmly assert that the images of Christ and of the Mother of God who was always a virgin are to be had and retained; and that due honor and worship is to be given to them." Will he compare the 4th with the 5th articles of that most holy Council which is in these words—"I do also profess that in the mass is offered to God a true, proper and propitiatory sacrifice for the quick and dead, and that in the most Holy Sacrament of the Eucharist there is really and substantially the body and blood together with the soul and Divinity of our Lord Jesus Christ, and that there is a conversion of the whole substance of the bread into his body and of the whole substance of the wine into his blood which conversion the Catholic Church calls Transubstantiation."

What is the agreement of the 5th, 6th and 13th of these articles with the 10th of the council of Trent, which says, "I do also affirm that the power of indulgences was left by Christ to his church and that the use of them is very helpful to Christian people." How does the 7th compare with the doctrine of supererogatory merits, purgatory and prayers for the dead?

The 8th 9th 10th do away with the 12th of the council of Trent which says: "I do also without doubt receive and profess all other things delivered, declared and defined by all the sacred Canons and councils and especially by the holy council of Trent: and all things contrary to them with all Heresies condemned rejected and cursed, I likewise condemn, reject and curse"—in which every one of the members of the Church of Rome swears implicit obedience to the Constitutions of men rather than the commandments of God.

Article 11th, when compared with the prayer books will shew what has become of the second commandment. Especially refer to the Catechism containing all the prayers in use in the North of Ceylon, published under the auspices of the Right Rev. Caltano Antonio, Bishop and Vicar apostolic of Ceylon.

Article 12th, with the existing custom of reading mass and other prayers in Latin. Which part of the Roman ceremony is the most important? The mass? or the preaching? If the mass, the most important part is done in "an unknown" tongue which the people do not understand.

Article 14th. What other successful ways of encouraging sins may be found than the selling of Indulgences, Pardons, &c? To answer the latter part of the assertion contained in this article, a host of instances may be produced of those who had deferred the amendment of their lives "on presumption of a death-bed repentance," and who accordingly had obtained "absolution" when laid on death-bed.

Article 15th. The mode of fasting among the Catholics is too obvious to be noticed.

Article 16th. What else is the religion of the Romanists than a pompous show of imposing ceremonies, priestly vestments, burning tapers, hanging lamps, consecrated oils and decorated walls?

Article 17th and 18th. O! ye, Paris Massacre! Irish cruelties! and Powder Plot! Come ye forth to answer this assertion! Our remarks on the 19th and 20th articles are reserved for another number.

Jaffna, Chundieuly, } Your obedient servant,
20th Nov. 1846. } A NATIVE PROTESTANT.

Mr. Editor.

Of the many improvements that are made for the advancement of this Island, the putting up of roads is one and important. We thank the Government Agent of our Province for the zeal he manifests to accomplish this. Equally are we bound to thank Mr. Wood the District and Police Judge of Jaffna for his zeal in trying to mend and push up lanes which is now carried on through the length and breadth of Jaffna by the Vedans. We see now that they the Vedans are very active and show themselves as men of business and consequence. Surely we think that for this their trouble they will be paid by the Government. Indeed we consider such men as the Government Agent and Mr. Wood, as the benevolent men of our day.

May God grant these two gentlemen and others who are labouring for the good of our country long life and health.

December 18th, } Yours truly,
1846. } A NUMBER OF NATIVES.

தாணீசுமூலகற் றாணீபோலவின் ன்துந் தாகாதி
பர் சாணத்திற்சுச் சாணம்.

ஐயாவே,

இற்றைக்குச் சிறிது நாட்களுக்கு முன்னே, பெண்கள் கல்வி கற்பது உத்தமமோ அல்லவோ என்பதைப் பற்றி எனக்கும் என் சீனேக்கொருவர்க்கும் நேரிட்ட தருக்கத்தைச் சுருக்கி இங்ஙனமேழுதலானேன்.

உலகத்தின்கண் வாழ்கின்ற பற்பலமதாபிமானிகளுந் தெசாபிமானிகளுந் தங்களுக்கெப்போலவாததல் யாதாமொரு சந்தேக விபரீதம் நேரிடுங் காலத்து அத்தை வகையறுத்துணரும் பொருட்டுப் பிதானமாய்த் தங்களாகும் சாத்திரங்களிலேன்னொழியுந்

துதேன்று பார்க்கிறார்கள். பின்ன, வேதாங்குளிலாவது புராண சாஸ்திரங்களிலாவது ஸ்திரீகளோருவருங் கல்வி கற்கக் கூடாதென்கிற நிகந்தவையேது முண்டா? அல்லது அவர்களைப்படிப்பிலாமலிருப்பது சாதாரண வழப்பமா? அப்படிச் செய்யலாது இழிப்பமா? முற்காலத்திலிருந்த பெண்பிள்ளைகள் கல்வி கற்றுக்கொள்பதற்குத் தமிழிலுறியிடப் படுகின்றது.—எப்படியெனில்,

திருவள்ளுவருடன் பிறந்த சகோதரிகளாகிய ஐனவை, உறுவை என்பவர்களும், கீஷண்ணுடைய மகள் சுந்தரியேன்பவளும், தமேந்தியேன்பவளும் கல்விக்கற்றிருந்ததினால் ஐனவை அனேக பாடல்களையும், உறுவை வேண்பா முதலிய அனேக செய்யுட்களையும் பாடி அவைகளால் உலகத்திற்குப் புகழ்பெற்றிருந்தமன்றி, கல்வி முறையச் சுந்தரி கற்புள்ளவளாய் வாழ்வினுக்கு வாழ்ந்து, அவ்விதமாய்த் தமேந்தியுங் கல்விவிவகைத்திறந்றேய்வேந்தினர் பேரியவனுயிருந்தும் அவனுக்கு வாழ்க்கைப்படாமல் நாளோடு வாழ்ந்து தன்கணவனுக்குத் தாமது மடலிலே பாசாமெழுதினார். அதற்குநானாம்—எனடதம் நான் துதுவிட்ட படலம்—"மலர்ந்த செந்தாமரைமேன் மடலின்மேற்றனக்கல்ல கீழையுக்கிரலேழுது பாசாம்" என்று சொல்லியிருப்பதினாற் றமேந்தி கல்விக்கற்றவனென்று விளங்குகின்றது. மேலும், அரிச்சந்திரனுடைய பட்டினத்திலிருந்த பேண்கள் அவன் பேரில் மங்கலப் பாட்டுக்களைப் பாடினார்களென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும், தமிழ்ச் சமய கீரம்பாடி சகல பேண்களும் கல்வி கற்பது அவசாம். ஏனென்றால், தீட்சைபெற்றுத் தியானம் பார்க்கவும், விாதமநாட்டித்துத்தியானம் மந்திரமச்சரிக்கவும் கல்வியே தேவை—பிதானமாய், கலாமகள் சாசபதி பேண்ணுயிருப்பதாற்பேண்களும் கல்வி கற்கவேண்டியது. பேண்கள் கல்விக்கற்பவசாமன்றென்றிருந்தால், பின்னப்பேண்களாக் கல்வித்தலை வியாகவைக்கக் காணமெனின்!

மேலும், "என்னெனப்பேவென யெழுத்தென்பலில் விண்ணுங் கண்ணென்பவாழ்முயிர்க்கு" என்ற திருக்குறளில், "உயிர்க்கு" என்னும் பதம் ஆண்பால் பேண்பால் இரண்டிற்கும் பொதுவாயிருப்பதாற் பேண்களும் கல்விக்கற்கவேண்டியதென்ற விளங்குகின்றது. இன்னும், "குஞ்சியழகுந் கோடுந்தாவணக்கோட்டிழகு மஞ்சலமுதமுதகல்வ நஞ்சுத்து நல்லமியாமென்னு நடுவுநிலைமையாற் கல்வியழகையெழுது." பேண்களுக்கல்லக்காத்தைக்கோடுக்குமஞ்சள் முதலிய சகல அழகிலும் கல்வியழகே சீராவட்ட அழகென விருத்தலாற் பேண்களும் அனேககாப் போலக் கல்விக்கற்கவேண்டியது அவசாமென்று விளங்குகின்றது. மேலும் ஒதுவதொழியேல், இழைமயிருக்கல், நூல்பலகல், வித்தைவிரும்பு, நூன்முறைதேரிந்துசீலத் தொழிது, ஒதார்க்கல்லவு யுணர்வோடொழுக்கம், கற்கைகன்றே கற்கை நன்றே பிச்சை புகிணுங் கற்கைகன்றே, ஐயம்புக்கினுமற்றேவையோது, ஒருபொருளாயினுமோதியறி, பெரும்பொருள் கோடுத்துப் பிழையறவோது, உத்தமனொன்போனோதியுணர்ந்தோர், ஒதாமல் ஒருநாளும்ருக்க வேண்டாம், கற்றவனொருநாளும் பழிக்கவேண்டாம், கண்ணுடையனொன்பார் கற்றோர்—என்றில்விதமாய்ப் பற்பலவிடங்களிலும் ஆண்பால்பேண்பால் இரண்டிற்கும் பொதுப்படச்சொல்லியிருப்பதால், பேண்களும் கல்வி கற்பவசியமென்று விளங்குகின்றது. கல்விக்கற்பது இகழ்ச்சியானால் அல்லது அது ஆண்பாலுக்கு மாத்திரம்பொதுவானால், ஐனவை, உறுவை, தமிழ்ச்சிந்தாமணி, தமேந்தி, சுந்தரி முதலிய பேண்கள் படித்தகாணமெனின்! மேலும், ஐனவையேன்பவள் பிபலம்பொருந்தியானேக பாடல்களை உண்டாக்கவைத்திருக்கிறதும்ன்றி, மற்றும் வித்துவாண்களுக்கும் இடைக்கிடையேநேரிட்ட சமசியங்களை இவளே நிவிர்த்தி செய்தாளென்று நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமென்றும் அவளை எப்போவாததல் ஆதாததல் கல்வியினித்தம்இகழ்ச்சிதார்களுன்று நாம் அறிந்திருக்கவில்லை. இவ்விதமாய் முற்காலத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் கற்பது சாதாரண வழக்கமாய் இருக்கிறதும்ன்றி அதைப்பற்றிச் சான்றோருமொருதற்றமுற் சொல்லாமலும் புராணகம் சாத்திரங்களிலும் பேண்கள் படிக்கப்பட்டதென்ற கட்டுப்பாடுங் காணத்திருக்க, தற்காலத்திற் சிலவிடங்களில் மாத்திரமன்றிச் சிலர் அதைப் பற்றிப் பழிப்பாய்ப்பேசுகிறதெனின்!

"அனேக ஆண்பிள்ளைகளுக்குத் தகுமானபடிப்பில்லாதிருப்பதால், அப்படிப்பட்டவர்களை விவாகம்பண்ணும்பேண்களைத் தங்கள் புருவமானுக்குக் கீழ்ப்படியாமற்போவதும்ன்றித் தமிழ்ச்சிந்தாமணி என்பவளைப் போலக் கல்வியிறுந் கேறுவங்கொண்டு ஆண்பிள்ளைகளை மதியாமற்போவார்களென்று" சொன்னார். பேண்களுக்குக் கல்வியானது கேறுவங்கொள்ளுந் தனத்தைக்கொடுக்கிறதனால் அப்படிப்பட்ட தீவ்ருளானது புருஷர்களுக்கும்மாகாதே. அதிவிமாமாண்டியன் என்பவர் "அறிவோர்க்கமுது கற்றுணர்ந்தடங்கல்" என்று சொல்லியிருப்பதாற், கற்றுணர்ந்தாற் பெருமை வாமாட்டாதே. ஆதலால் அவர்சொன்ன நியாயம் பொருந்தாது. தமிழ்ச்சிந்தாமணி என்பவள் கல்வித்திறத்தினால் அனேகயிமாகக்கவையும் வித்துவாண்களாய் அடிமைப்படுத்தினர். அதுமேய்தான், சரிதான், முற்காலத்திலே, இராசகுமாரத்திகளை விவாகம்பண்ண விரும்பும் இராசகுமாரர்கள் ஏதும் ஒரு சாமர்த்தியத்தைக் காட்டினாலன்றி மற்ும்படி அவர்கள் இராசகுமாரத்திகளை விவாகம் பண்ணிக் கொள்ளக்கூடாத வழக்கமிருந்தது. அதன்மித்தமாகத்தானே, இராமர் வில்லவழைத்துச் சீதையை மணம்புரிந்தார், அரிச்சுனன் அம்பேய்து துரோபத்து மாவலுத்துகொண். ஒரு இராசகுமாரன் தனத்தினாய்விருந்துகொண்டு ஒரு ஆற்றை ஏரோயாச்சலாய்ப்பாய்ந்து ஓரிராசகுமாரத்தியை விவாகம்பண்ணினான். அப்படியே தமிழ்ச்சிந்தாமணி என்பவளும் முடாசாக்கள் விவாகத்தினித்தந் தன்னைத்தொந்தரவுபண்ணுவார்களென்றஞ்சித் தன் தன் கல்வித்திறமையிலே இப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியத்தைச் செய்து காட்டுகிறவன் மாத்திரம் தனக்குப் புருஷனாவானேன்று ஒரு நிகந்தவண்பண்ணிக்கொண்டு, ஒருவார்க்கும் முகியாததைக்கண்டு, அவர்களை அவமானப்படுத்தித் தூத்தியும் அடிமையுமாக்கினார். அது அவர்களுடைய துற்றமேயல்லாமல் அவ்ருடைய துற்றமல்லவே. இவ்விதமாய் வேறுமொருத்தித் தன்னையப்போலக் கற்றிறமையுள்ள ஒருவனை விவாகம்பண்ண வேதநாளாய்க்காத்திருக்கையில், ஒருவன் வந்தான். அவனுக்குக் கல்விவிவகையிருக்குதோ என்பதையறியுப்படி பேச்சிட்டுக்கொண்டிருந்தபொழுது, அங்கே சடசடென்றது. அவன் அது என்னவேன்றான், அது உரும்பென்றான், அதிலொரு இறப்பிடுங்கீவா காதுதடையவேண்டுமென்றான். உரும்பிற்று இறக்கிருக்குமா என்னடா முடா போவேன்றனுப்பிவிட்டான். பிறகு சில நாட்பொறுத்து வேருருவன் வந்தான். அவனுடனே முன்னொருமுடன் உரும்பிலே இறப்பிடுங்கீவாச் சொன்னுனென்றான். அதற்கு அவன்சீர்த்து ஓகோ! அவன் ஆமையென்று நினைத்தானுக்குமென்றான். இவன் அவனிலும் முடனென்றென்னன் அவனைப்பிரகாசம்பண்ணி அனுப்பிவிட்டான், இது அறிவேதற்றம்! அவனிலேயோ அல்லது தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி விவாகம்பண்ணிக்கொள்ளவந்தஅவர்களிலேயோ?

பேண்களும் ஆண்களும் சரிவந்தவர்களைப்பதற்கு ஒருபேரியவர் சொல்லியிருக்கிறதாவது,—"பேண்கள்மேற்பட்டு ஆடவர்கள் தலையின்மேலிருக்கவாததல், கீழ்ப்பட்டு அவர்கள் காலின் கீழ்க்கிடங்குமிதப்பவாததல் இதுமீன்தலையோட்டிலிருந்தென்துதல் அல்லது காலைப்பிடுந்தென்துதல் எடுபட்டுப்படைக்கப்படாமல் பேண்களும் ஆண்கள் சரியாயிருக்கும்பொருட்டு அவனுடையபரிசுத்திலும், சரியாய்ப்பாபார்க்கும்பொருட்டுப்பயத்தின்கீழும், சரியாய்நெச்சுக்கும்பொருட்டு இருதயத்திற்குக்கவியிருந்த விவாகவேன்பைக்கொண்டே இவ்விதிரையப்படத்தான்.

"பேண்கள்படித்து உத்தியோகம் பண்ண வாப்போகிறார்களா! என்னபடித்தாலும் கடைசியாய்அடுப்பது கீறஉத்தியோகமோ"வேன்றுஆட்சேபண்பண்ணினார். படித்த பேண்பிள்ளைகளின்நாட்களிலுத்தியோகங்களுக்குயர்ந்த உத்தியோகமாகிய கல்வி உத்தியோகமாயிருக்கிறார்கள். எழுத்தறிவித்தவன் இறைவியாவனென்பது போல எழுத்தறிவித்தவன் இறைவியாவனென்று சொல்லவேண்டும். பேண்பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பது உத்தியோகத்தைநோக்கியல், அவர்களுக்குப்படிப்பிருந்தாற்பின்னாதுட்டிகளையினவாய்சில்கற்பயிற்சியைப்பயிற்றக்கூடும். ஆண்பேண்பிள்ளைகளைப் பழக்கம் பிதானமாய்த் தாய்மார்புலமாயுண்டாக்கின்றது. ஏனென்றால், அவர்கள் எப்பொழுதும் தாய்மாருக்குக் கிட்டவிரந்துதானே பழக்கிறார்கள். ஆகையாற்றினேதொட்டிலிற் பூண்டதனைத் சுருகாமுட்டும் என்பார்கள். பின்ன மாதாக்கள் கல்வியற்றவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் தங்கடங்குள் பிள்ளைகளுக்கு நற்கல்வியையும் நற் பழக்கத்தையும் பயிற்றுவதெப்படி? ஆகிலும் அக்கயான்கள் முதலிய பொய்மதத்தவர்கள் பேண்களைக்கீழ்ப்படுத்தி அவர்களைச் சிறைகளுக்குச்சரியாய் நடத்துவதினால் அவர்கள் அவபத்தியிருக்குத்தக்கொள்ளுகிறதினால் அவர்கள் பிள்ளைகளும்பஞ்சபாதகங்களைச்செய்யவதுவாயிருக்கிறார்கள். இப்படியே இந்துதேசப்பேண்கள் தங்கள் மனைதக்கத்தாலிடத்திற்குச் செலுத்தாமல், உலக காரியங்களிலும் நயங்களிலுமெனைத்துந்ருக்கிறார்கள்—இதற்கெல்லாம் கல்விமேலும்.

மாண்பியா உசந்தேதி இங்ஙனம், மாக்முயி அளசகம் ஆண்டு. பலர்கலாவினேதன்.

TAMIL HYMNS.

SELECTED AND ORIGINAL

FOR

PUBLIC, PRIVATE, AND SOCIAL
WORSHIP.JUST PUBLISHED, AND FOR SALE BY THE JAFFNA
RELIGIOUS TRACT SOCIETY.

[Price one shilling in plain binding.]

Application may be made to the Depository of the Society.

FOR SALE.

A small, but very smart Acheen Poney, trained for use in the saddle or harness,—late the property of Dr. Toussaint. Apply to the Subscriber.

Manepy, } E. S. MINOR.
Dec. 23, 1846. }

WANTED

1,000 Bushels of Chunam. Apply to the Subscriber.

Manepy, December } E. S. MINOR.
24, 1846. }

காரிகை.

இவ்வியாப்பிலக்கண நூல், தொல் காப்பியம், யாப்பருங்கலம் முதலிய சிலவிலக்கண நூல்களையும் அவற்றினுள்ளுள்ள விதிகளிலும் பலவற்றைத் தழுவிச்—சிறுவர் முதலியவராவரும் உணரும்பொருட்டு மிகத் தெளிவாகச் செய்யப்பட்ட நூதனமான உரைபுடன், எட்டுமடிப்புள்ள காத்தித்தில் ஏறக்குறைய, உரையுமி. பக்க மளவில் அச்சிற் பதிப்பித்துப் பிரசுரித்த செய்யப்படும். அது கையெழுத்து வைத்தவர்களுக்குப் பிரதி ஒன்றுக்கு ரூபாய், உது. ஆகவும், வையாதவர்களுக்கு பிரதி ஒன்றுக்கு ரூபாய், கூடு ஆகவுங்கொடுக்கப்படும்.

வாங்கப்பிரியமுள்ளவர்கள் தங்கள் கையெழுத்துகளை சென்னைப்பட்டணத்திலே பெத்துநாயக்கன் பேட்டையில் திருத்தணிகைக் கந்தசாமியையாது கல்விவிளக்கவச்சுக் கூடத்திலும், யாழ்ப்பாணத்திலே நல்லூரில் கந்தர் குமாரர் ஆறுமுகவரிடத்திலும், மானிப்பாயிலே வேலுப்பிள்ளை குமாரர் கண்கசப்பிள்ளை இடத்திலும், திருக்கோணமலையிலே மாசிலாமணி புத்திரர் முத்துக்குமாரரிடத்திலும் அனுப்பலாம்.

அச்சிற் பதிப்பிக்கும் செலவுக்குத்தக்க கையெழுத்துக்கள் சேர்ந்தவுடனே பதிப்பிக்கத் தொடங்கப்படும்.

த. அ. ச. ச. ம. ஸ்ரீமார்குழியுந் தேதி.

சேதுப்புராணம்.

இது ஒவ்வொரு மாதத்துக்கு ஏனம் டிப்புப் பதினாறு பக்கமுள்ள பிரிவு இவ்விண்ணடாக அச்சிற் பதிப்பித்துக் கையெழுத்துவைத்து முண்டணங் கொடுத்துவருகிறவர்களுக்குப் பிரிவு ஒன்றுக்கு பென்சு(உ) ஆகவும், மற்றவர்களுக்குப் பென்சு(க) ஆகவும் கொடுக்கப்படும். பிரியமு

ள்ளவர்கள் தங்களைக்கையெழுத்துகளைக்காரிகைவள்ளுபரத்திற் குறித்த பேர்சுளிடத்தில் அனுப்பலாம்.

ஒருபிரிவிலே நூறுபாட்டுக்கு அதிகம் வரும். அரும்பத அடியிலே அவற்றின் பொருள் தெரிவிக்கப்படும்

PROPOSALS

ARE HEREBY ISSUED FOR PUBLISHING IN ENGLISH

AN ORIGINAL ESSAY ON THE
HUMAN MIND,

WITH A TRANSLATION OF

SELECT PASSAGES FROM TAMIL AUTHORS
ON THE SAME SUBJECT.

BY G. R. MUTTUKISTNA.

The work will be comprised in about 100 pages, small 12 mo., and will be delivered to Subscribers, in good binding at one shilling six pence per copy

Subscriptions for the work will be received by G. R. MUTTUKISTNA, Jaffna, and at this OFFICE.

Jaffna, Nov. 25, 1846.

N. B. The work will be carried to Press, as soon as a sufficient number of Subscribers are obtained to defray the cost of publication.

விளம்பரம்.

க. பவுண் நன்கொடை.

இத்தைக்கொண்டு சகலருக்கும் அறிவிக்கிறதென்னவானால், யாழ்ப்பாணத்து மறியற்கூடத்திலே இப்பொழுது சிலில் மறியற்காரராயிருக்கிற வண்ணார்பண்ணை தச்சன் முருகர் வயிரவனிடத்திலிருந்து பதினாறு பவுணம், அஞ்சு சிலிங்கும், ஆறு பேனிகும் அறவிடவேண்டியிருப்பதால், சொல்லப்பட்ட வயிரவனிடேருக்கு ஏதாருதல் நிலைமை உடைமை முதலிய ஆஸ்தியிருக்கில், அந்த ஆஸ்தியென்னவென்றும், எங்கே இருக்குதென்றும் அத்தாட்சிப்பிரகாரமாய்க் கோட்டாருக்குத் தெரியப்படுத்தி அந்த ஆஸ்திக்குக் கோட்டாரெண்ண ஆட்சியிற்போடச் சம்பவித்தால், சொல்லப்பட்ட முருகனுடைய ஆஸ்தியைக் காட்டிக்கொடுக்கிறவனுக்கு அல்லது கொடுக்கிறவர்களுக்கு, க. பவுண் உபகாரங்கொடுக்கப்படும். யாழ்ப்பாணம், த. அ. ச. ச. ம. ஆண்டு கார்த்திகை மாசம், யெஸ். தேதி, இப்படிக்கு (கையொப்பம் வைத்தது) எப். கிறே.

TAMIL CALENDAR FOR 1847.

PUBLISHED BY THE JAFFNA TRACT SOCIETY.

Now in the Press and will be ready for delivery by the 25th inst. It is printed for gratuitous distribution. Orders may be sent to "The Depository of the Jaffna Religious Tract Society, Manepy, Jaffna."

Manepy, Dec. 10, 1845.

த. அ. ச. ச. ம. ஆண்டிற் பஞ்சாங்கம் அச்சடித்து முகிந்தது. வலையிற் கொடுக்கப்படும். வாங்கப் பிரியமுள்ளவர்கள் அச்சுக்கூடத்தத் துரையிடம் வாங்கிக்கொள்ளவும்.

AMERICAN MISSION DEPOSITORY.

Orders for Books on Sale at this Depository from strangers should be accompanied with payment, or a reference to some responsible person.

E. S. MINOR, Depository.

Manepy, Dec. 10, 1846.

விளம்பரம்.

யாழ்ப்பாணத்து அடேரிக்கன் மிகு யோன் அச்சுக்கூடத்திலிருந்து புத்தகங்களை விலக்குவாங்கும் பிரதேசத்தவர்கள் கைமேற்பணங் கொடுத்தனுப்ப வேண்டியது. அவ்லது அறவிட்டுக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு ஆளைப் பொறுப்புக்கட்டி வாங்க வேண்டியது.

SCHOOL BOOKS.

The following Books may be had on application at the American Mission Press, Manepy, also of Rev. P. Percival, Jaffna.

ENGLISH, & ENGLISH AND TAMIL.

	£	s.	d.
English Instructor, No. I. pp. 36, 18 mo.			2
" " No. II. pp. 62, 18 mo.			3
" " No. III. pp. 192, 12 mo.		1	
Selections of Poetry pp. 104, 12 mo.		1	3
Hindu Traveller pp. 170, 12 mo.		1	3
Principles of Geography pp. 36, 18 mo.			3
" Grammar pp. 54, 18 mo.			3
" Law pp. 65, 18 mo.			3
Elements of Nat. Philosophy & N. Hist. pp. 100, 12 mo.		1	
Geography of Hindustan (with Maps) pp. 147, 12 mo.		1	
First Lessons in English & Tam. Part I. pp. 64, 16 mo.		3	
" " Part II. pp. 95, 16 mo.		4	
Phrase Book pp. 372, 16 mo.			2
English & Tam. Dictionary pp. 832, 8 vo.			13
Rhenius' Abridged Tamil Grammar			
Tamil Proverbs			2

TAMIL BOOKS.

Tamil Instructor, No. I. pp. 24, 18 mo.			2
" " No. II. pp. 44, 18 mo.			2
" " No. III. pp. 75, 13 mo.			3
" " No. IV. pp. 103, 18 mo.			3
" " No. V. pp. 186, 18 mo.			9
Abridgement of Tamil Grammar pp. 44, 18 mo.			3
Negandu pp. 96, 18 mo.			4
Negandu with explanation, pp. 171, 8 vo.			2
Tamil Dictionary pp. 771, 8 vo.			10
Indian Pilgrim, pp. 159, 12 mo.			6
Pilgrim's Progress, 8 vo.			9
Geography of Hindustan, pp. 213, 12 mo.			1
Questions on Geography			9
Mental Arithmetic			6
Barth's Church History			6
Rhenius' body of Divinity			8
Morning Star Vol. I. II. III. IV. each.			4
The same bound in one Vol.			16
Treatise on Justification by Faith. pp. 163, 12 mo.			9

SUBSCRIBERS FOR THE
MORNING STAR

Are respectfully requested to remit the amount due on their Subscriptions to the Publisher or one of his Agents, at their earliest convenience. The list of Agents is given on the first page.

Bills will be sent to Subscribers in Town in a few days. Agents are requested to send in an account of the moneys received on account of the Star and of their pre-paying Subscribers for the year 1847, as in view of the great difficulty of collecting small sums in arrears, and the backwardness of many to pay at all, it is in contemplation to limit the circulation hereafter to pre-paying Subscribers.

E. S. MINOR, Publisher.

CONTENTS.

Vijra Suchi	177
A few Chapters from the Life of Luther	178
Only a Trifle	179
Mr. Poor's letter to the Tamil people	108
Naladiar	ib.
Against Intemperance	181
Progress of Christian truth in Burmah	ib.
Heathen versus Christian Liberality	ib.
Capital Punishment	ib.
Summary of English and Tamil Intelligence.	182
Tamil and English Communications	183, 184